Fuzulî _ Leyla ile Mecnun
LEYLA İLE MECNUN
MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun

2192 sayılı Tebliğler Dergisi'rıde yayınlanan kararı ile
ilköğretim okulu öğrencilerine tavsiye edilmiştir.
erdem
YAYINLARI
Erdem Çocuk Kitapları: 15
Klâsiklerimiz: 15 ISBN 975-501-084-X
Baskı
Bayrak Matbaası / İst. Tlf: (0212) 638 40 88
İstanbul, Mart 2003
erdem
YAYINLARI
Cağaloğlu Yokuşu Nu.: 12-14 D.: 10 Cağaloğlu / İstanbul
Tlf.: (0212) 511 26 03-511 25 40
Belgegeçer: (0212) 520 96 38

Fuzuli
LEYLÂ İLE MECNUN

erdem
YAYINLARI

LEYLÂ VE MECNUN'LA İLK TANIŞMAM

Kendimi bildim bileli bizim evde uzun kış geceleri pek hoş geçer. Hele bir de dışarıda kar yağıyorsa değmeyin keyfimize. Kardeşimle birlikte yüzümüzü pencereye dayar, yere düşen kar tanelerini sayarız. Bir taraftan gürül gürül yanan sobanın sesi duyulur. Diğer taraftan sobanın üstünde kaynayan çaydanlığın çıkardığı ıslık sesi... Annemin kucağında bir sahan dolusu kestane, elindeki bıçakla onları çizer durur. Öteden babaannem gelir biraz sonra. Ama önce elindeki bastonun tıkırtısı işitilir. Tabi bir de "Ah Akif Efendi, ah!..." diyerek sızlanışı.

Babaannemin ağzından hiç düşürmediği bu Akif Efendi, benim dedemdir. Yani babaannemin biricik aşkı! Ne bileyim, babam her zaman gülerek şöyle der:

- Nazife Hanımın biricik aşkı Akif Efendi! Onun bu sözlerine babaannem çıkışır hemen.
- Aman sen de!... Delinin zoruna bak!

İkisi arasında geçen bu tartışmaya, hepimiz kahkahalarla güleriz.

Babaannem, düşe kalka yürüyerek hemen yanımıza gelir. Sonra kaşlarını sevimli bir şekilde çatar ve bize;

- Sizi gidi keçiler sizi! der. Hadi gelin masal anlatayım size. Önce kardeşimle ben annemin özenle diktiği yer minder-

lerine kuruluruz. Sonra babaannem başlar masalını anlatmaya.

- Bir varmış bir yokmuş...

O masalını tane tane anlatırken, biz masaldaki periler ülkesine çoktan varmışızdır. Gözlerimiz yavaş yavaş kapanır. Uykunun o tatlı ağırlığı birdenbire üzerimize çöküverir. Ama sobanın üstünde pişen çıtır çıtır kestanenin kokusu bizi geri çağırır yeniden. Hepimiz bir araya gelir, bayıla bayıla kestane yeriz.

İşte yine böyle bir geceydi. Ben televizyon izliyordum. Annem de bir köşede oturmuş örgüsünü örüyordu. Babam ise kardeşime kâğıttan gemi yapmayı öğretiyordu.

Pencerenin yanındaki somyada oturan babaannem, uyukla-yıp duruyordu. Babamın deyimiyle şekerleme yapıyordu. Başı yavaş yavaş öne düşüyor, sonra tekrar yukarı kalkıyordu. Ben de ara sıra ona bakıyor, kıkır kıkır gülüyordum. Babaannem sesimi duymuş olacak ki hemen uyandı. Şöyle bir etrafına bakındı.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi pencereden dışarı bakmaya başladı. Bir yandan eliyle dizlerine örttüğü hırkasını sıvazlıyor, bir yandan da her zaman söylediği sözleri mırıldanıyordu.
- Ah Akif Efendi ah!
Annem gülerek başını iki yana salladı. Sonra da;
- Sizin aşkınız da Leylâ ile Mecnun'un aşkını geçti vallahi! dedi.
- Ah ah! Ben onu ölünceye kadar unutamam! dedi babaannem.
Onlar böyle konuşadursun, bu Leylâ ile Mecnun'un bir hikâyesi olduğu geldi aklıma. Özür dileyerek söze girdim.
- Anne, dedim. Leylâ ile Mecnun'un hikâyesini anlatır mısın bana?
Annem gülümseyerek bir babaanneme bir de bana baktı.

- Babaannen daha iyi anlatır mutlaka. İstersen ondan rica et! dedi.
Onun bu sözleri üzerine babaannem, bir el işaretiyle beni yanına çağırdı. Sonra da anlatmaya başladı.
LEYLA İLE MECNUN
Çok eskiden Arabistan'ın kızgın çöllerinde çeşitli kabileler yaşıyordu. Bu kabileler su kuyularının olduğu vahalara çadır kuruyor ve oralara yerleşiyorlardı. Her kabileyi bir reis yönetiyordu. Reislerin her sözü yerine getiriliyordu. Bu yüzden reis seçileceklerde bazı özellikler aranıyordu. Bu kişilerin cesur, zengin, adaletli ve cömert olması gerekiyordu. İşte bu özelliklere sahip Amir adında biri, bir kabileye reis olarak seçilmişti.
Amir, gece gündüz demeden kabilesinin işleriyle uğraşıyordu. Bazen uzun süren seyahatlere çıkıyor, Bağdat ile Basra arasında ticaret yapıyordu. Her geçen gün zenginliği arttı. Kabilesinin bolluğu her tarafta duyulur oldu. Hele Amir'in adaletli bir şekilde kabilesini yönetmesi, ününü iyice arttırdı. Bu yüzden kabilede herkes onu çok sever ve sayardı.
Amir mutluydu. Fakat kendisinden sonra kabilenin reisliğini kim alacaktı? Bunca malı mülkü, kendisinden sonra kim yönetecekti? İşte bu konuda çok endişe ediyordu. Çünkü işlerini görecek bir çocuğu yoktu. O da biliyordu ki çocuk bırakan adını da bırakırdı. Kabilede çocuğu olmayan bir reisin durumu zaman zaman dedikodulara da yol açabilirdi. Fakat elden ne gelirdi. Bir çocuk vermesi için Allah'a çok dua etmişti. Adaklar adamış, kurbanlar kesmişti. Fakir fukarayı doyurmuş, dilencilere altın dağıt-

mıştı ama yine de değişen bir şey olmamıştı. Çektiği evlât hasreti her gün biraz daha büyüyordu. Yine de Amir ümitsizliğe düşmüyor, sabrediyordu. "Mevlâm elbet bir gün bana da bir çocuk ihsan eder." diye düşünüyordu. Günler ayları, aylar yılları kovaladı. Amir yine bir gün gönülden dua etti.
- Allah'ım!... Her şeyi veren de sensin, alan da... Her şeyi yoktan var eden sensin. Var olan her şeyi, dilersen yok edebilecek yine sensin. Sen bağışlayansın, esirgeyensin. Sen ol dersen, her şey kolayca olur. Kullarının dualarını ulu dergâhında kabul eylersin. Benim de duamı kabul eyle. Bana bir evlât ihsan eyle! Adımı yaşatsın, düzenimi koruyup sürdürsün. Şu seher vaktinde kuşlar uçmaz, kervanlar geçmezken, ben sana yalvarıyorum. Sen varken ben kime yalvarayım? Kimden isteyeyim?
Günlerden bir gün seyahatten evine döndü. Hanımı sevinç içinde kendisini karşıladı. Bir bebek beklediğini söyledi. Amir duyduklarına inanamadı ve bu habere çok sevindi. Allah dualarını nihayet kabul etmişti. Onun da bir çocuğu olacaktı. Çocuğunu okula yollayacak, çeşitli âlimlerden ders aldıracaktı. Ava götürecek, ona avlanmayı öğretecekti. Kervanlarla mal alıp satmayı öğretecekti. Adı yaşayacak, dirlik ve düzeni yıllarca sürecekti.
Çok sevindi. Öyle sevindi ki kabilesindeki herkese ziyafet verip şenlikler düzenledi. Reislerinin bir çocuğu olacağını duyan kabile halkı da buna çok sevindi. Bu iyi kalpli, cömert, cesur ve zengin reislerinin duası sonunda kabul olmuştu.
Aylar sonra Amir'in karısı nur topu gibi bir bebek dünyaya getirdi. Haber, hemen Amir'e ulaştırıldı. Hanımının bir erkek çocuk doğurduğunu duyan Amir'in heyecandan dili tutuldu. Duyduklarına inanası gelmedi. Öyle sevindi, öyle sevindi ki az kalsın bayılacaktı. Sevincini kabilesiyle paylaştı. Yine ziyafetler verildi, fakirler doyuruldu, yedi gün yedi gece şenlikler yapıldı. Amir ise bebeğe ne isim vereceğini düşünüyordu. Aklına türlü isimler geliyordu. Fakat bunların hiçbirini beğenmiyordu. Kendisine tavsiye

edilen isimleri de beğenmedi. Bir gece bir rüya gördü. Çiçeklerin içinden nur yüzlü bir ihtiyar, Amir'e gelip;
- Bir isim için bu kadar fazla düşünme. Bebeğe Kays ismini koy, dedi.
Amir bu ismi çok beğendi. Sabahleyin erkenden kalktı. Kays ismini üç defa bebeğin kulaklarına söyledi. Sonra kabilesine döndü.
- Ey halkım! Yıllar sonra gelen bebeğime Kays ismini verdim. Adıyla çok yaşasın. Şanı, alsın yürüsün. Kabilesinin ve babasının dirliğini ve düzenini sürdürsün isterim, dedi.
Herkes kısa sürede Kays'ı çok sevdi. Artık evin içinde bir çocuk sesi yankılanıyordu. Onun ağlayışları, gülüşleri, haykırışları evin neşe kaynağı olmuştu. Amir öyle mutluydu ki kervanlarıyla uzak şehirlere gitmek istemiyordu. Yeni doğan çocuğunun yanın-

da kalmak, onunla doyasıya oynamak istiyordu. Yolculuklarda oğlunun ismini sayıklamadan edemiyordu. "Kays canım yavrum! Bir tanem benim!"
Aylar, yıllar hızla geçip gitti. Kays, artık bebeklikten çocukluğa geçmişti. Bahçede, sokakta oynamaya başlamıştı. Ama oyun arkadaşı pek yoktu. Bu nedenle dadıları Kays'ı, mahalleye yeni taşınan bir komşuya götürmeye başladılar. Bu komşunun Kays ile yaşıt güzel bir kız çocuğu vardı. Bu iki çocuk saatlerce oynuyor, beraber yemek yiyor, beraber uyuyorlardı. Birbirlerine o kadar alışmışlardıki bir gün görüşmeseler hemen ağlamaya başlıyorlardı. Bu ağlamalar sırasında çocukları teselli etmek mümkün olmuyordu. Ancak bir araya gelince neşeleniyorlardı. Hiç bıkmadan, usanmadan saatlerce birlikte oynuyorlardı.
Amir, oğlu on yaşına basınca, onu sünnet ettirmeye karar verdi. Bu nedenle reisi olduğu kabilede hazırlıklar yapıldı, şenlikler düzenlendi. Çok uzak diyarlardan sihirbazlar ve cambazlar getirtildi. Onların yaptığı gösteriler ilgiyle izlendi. Kays'ın şerefine develer, koyunlar, keçiler kesildi. Fakir fukara doyuruldu. Yedi gün yedi gece süren eğlenceler yapıldı. Kays sünnet oldu. Amir çocuğunun karşısına geçti.
- Oğlum artık büyüdün. Genç bir erkek oldun. Ben de bugünün hatırasına sana bir ok ve yay hediye edeceğim. İleride iyi bir avcı, iyi bir yönetici ve tüccar olmanı istiyorum. Bunun için

elimden gelen her şeyi yapacağım. Senin iyi yetişmen için her imkânımı kullanacağım. Bundan emin olmanı isterim. Ama önce okula gitmen gerekiyor. İyi ve çalışkan bir öğrenci olmalı ve okulunu bitirmelisin.
Kays, babasının sözlerini dikkatle dinledi. Babasına başarılı olmak için elinden gelen gayreti göstereceğini söyledi.
OKUL GÜNLERİ
Bir sabah Amir, çocuğunun elinden tuttu. Onu iyi eğitim veren, bilgili, görgülü hocaların olduğu bir okula yazdırdı. Kays kısa zamanda okulunu çok sevdi. Orada yeni arkadaşlar edindi. Yeni oyunlar oynadı. Ara sıra çocukken beraber oynadığı kız arkadaşı da aklına gelmiyor değildi. Ne güzel oynarlardı!...
Bir gün taşınıvermişlerdi işte. Nereye gitmişlerdi? Bilmiyordu... Şimdi de birçok arkadaşı vardı. Arkadaşlarının çoğu erkek öğrencilerdi. Ama sınıfta üç dört tane de kız öğrenci bulunuyordu. Bu öğrenciler sınıfın en önündeki sırada oturuyorlardı. İçlerinden biri herkesin dikkatini çekiyordu. Altın gibi sarı saçları, ceylân gibi karagözleri, kulakları okşayan kadife gibi yumuşak bir sesi vardı. Boylu posluydu. İşte bu kız, sınıfın en çalışkanıydı. Sorulan sorulara ilk önce o cevap veriyordu. En yüksek notlan hep o alıyordu. Bütün sınıfın gözü bu çalışkan ve güzel öğrencinin üstündeydi. Elbette Kays'ın da gözü istemeden o güzel kıza kayıyordu. Ona bakmaktan kendini almıyordu. Adını kısa sürede öğrendi. Leylâ... Bu ismi belki yüzlerce kez sayıkladı. Leylâ, Leylâ...
- Ne güzel bir isim, dedi kendi kendine.
Kays'ın yalnız gözleri değil, gönlü de Leylâ'ya kaydı. Artık gönlünü Leylâ doldurmuştu. Dilinden Leylâ ismi düşmüyordu. Varlığı, benliği, gönlü, dili Leylâ ile beraberdi. Sanki Kays diye biri

yoktu. Sanki Kays'ın vücudunda sadece Leylâ'nın hayali vardı.

Sınıfta reisin oğlunu kim tanımaz. Kays'ın boyu poşu, çalışkanlığı ve yakışıklılığı Leylâ'nın da dikkatini çekmişti. O da gözlerini Kays'tan alamıyordu. Böylece iki çalışkan, iki güzel öğrenci birbirini sevdi. Kays Leylâ'sız, Leylâ da Kays'sız yapamaz oldu.
Çok geçmeden Kays ile Leylâ birbirlerinden ayrılamaz oldular. Okul çıkışında beraber oynamaktan ve yürümekten büyük mutluluk duyuyorlardı. Günler böyle geçip gitti. Okullar tatil oldu. Kays, Leylâ'yı göremeyince çok üzüldü. Ayrılık ateşi daha şimdiden kendisini yakmaya başlamıştı. Başka işlerle uğraşmayı denedi. Babasının hediye ettiği ok ve yay ile ava çıktı. Kervanlarla mal alıp sattı. Kılıç kullanmayı öğrendi. Ama hiçbiri Leylâ'yı aklından silmesine yardımcı olamadı. Aksine daha fazla Leylâ'yı düşünür oldu.
Aslında bu hâllere kendisi de şaşıyordu. İlk defa böyle garip, değişik duygulara kapılıyordu. Bu nasıl bir şeydi? Leylâ'nın hasreti nasıl bir şeydi ki her tarafını yakıp kavuruyordu? Kays, okulların açılmasını dört gözle bekliyor, tatilinin bitmesi için dua ediyordu.
Leylâ da Kays'ın neler yaptığını merak ediyordu. Kendisini düşünüyor muydu? Yoksa okulda geçirdikleri o güzel günleri unutmuş muydu? Yoksa bey oğlu olarak devamlı kervanlarla uzak

şehirlere mi gidiyordu?
Sayılı günler çabuk gelip geçti ve okullar tekrar açıldı. Kays ve Leylâ birbirlerine kavuştukları için sevinçliydiler. Söze önce Kays girdi.
- Leylâ, biliyor musun seni çok özledim. Bu yaz tatili geçmek bilmedi. Hep seni düşündüm. Okuldaki güzel günler, gözlerimin önünden gitmedi. Başka şeylerle ilgilenmek istedim. Ama yine de seni düşünmeden edemedim. Böyle hâller ilk defa başıma geliyor. Bambaşka biri oldum sanki...
Bu sözler üzerine Leylâ da Kays'a şunları söyledi:
- Ne kadar tuhaf! Ben de hep seni düşündüm. "Kays acaba şimdi ne yapıyor? Uzak şehirlere seyahat mi ediyor?" dedim. Uçan kuştan, esen yelden haber sordum. Ben de okulun açılmasını sabırsızlıkla bekledim.
Leylâ ile Kays, zamanla birbirlerine daha çok bağlandılar. Leylâ'nın ailesi bu iki öğrenci arasındaki arkadaşlığı, yakınlığı izlemekteydi. Ama aynı sınıfa giden bu gençlerin birlikte ders çalışmalarını ve oyun oynamalarını normal karşılıyorlardı.
Okulda sürüp giden beraberlikleri zamanla herkesin gözüne batmaya başladı. İlk önce arkadaşları onları kıskandı. Sonra söylentiler etrafa yayılmaya başladı. Bu söylentiler, Leylâ'nın ailesi tarafından da duyuldu. Babası bu söylentiler yüzünden kızını

okuldan almaya karar verdi. Hanımına kızıyla uygun bir dille konuşmasını söyledi. Annesi bir gün okul dönüşü Leylâ'yı karşısına aldı.
- Güzel kızım, ay yüzlü, ceylân gözlüm! Gözümün nuru, gönlümün incisi! Duydum ki okulda bir beyin oğlu ile birlikte geziyor, ders çalışıyormuşsun. Bunları ilk duyduğumuzda çocuktur, deyip fazla ciddiye almadık aslında. Ama yıllar geçti değişen bir şey olmadı. Bak adın el dilinde dolaşıyor. Bu ailemiz için hoş bir durum değil. Baban seni okuldan almak istiyor. Bu yüzden hareketlerine dikkat etmelisin. Hele aşk dedikodusu hiçbir şeye benzemez. İlk önce okulunu bitirmelisin, dedi.
Leylâ, bu sözler üzerine çok üzüldü ve günlerce ağladı. Yandı yıkıldı.
- Bana bir fırsat daha tanıyın. Okuluma gideyim, diye annesine ve babasına yalvardı.
Fakat onları ikna edemedi ve bir daha okula gönderilmedi.
Ertesi gün okula gelen Kays, Leylâ'nın sırasının boş olduğunu gördü. Neden gelmediğini merak etti. Hastalanmış mıydı acaba? O gün dersi hiç dinleyemedi. Aklında hep Leylâ vardı. Leylâ'nın niçin okula gelemediğini düşünüp durdu. Defterine sayfalar dolusu Leylâ yazdı, İçinden Leylâ diye sayıkladı.
Leylâ'dan başka bir şey duymadı ve görmedi. Okuldan çıktıktan sonra üzgün bir

şekilde evine döndü. Sofrada hiçbir şey yiyip içmedi. Hemen kendini yatağa attı ama uyuyamadı. Leylâ'nın hayali daima karşısında duruyordu. Bir an gözlerini yumsa, o hayalin uçup gideceğini sanıyordu. Bu yüzden bütün gece gözünü kırpmadı.

Sabah erkenden çantasını aldı. Heyecan ve merak içinde okula koştu. "Leylâ okula gelmiştir inşallah." diyordu içinden. Sınıfa girince, Leylâ'nın oturduğu sıranın yine boş olduğunu gördü. Hayal kırıklığına uğradı. Ağladı, inledi. Kendi kendine söylendi durdu.
- Leylâ neden gelmiyorsun? Senin yolunu dört gözle bekleyen biri var. Bunu bilmiyor musun? Sen varsan, ben de varım. Sen yoksan, Kays olsa ne çıkar? Leylâ artık gel! Yollarını gözleyen bu zavallıyı sevindir. Gel beraber sevinip mutlu olalım. Sen yoksan mutluluk yok, sevinç yok. Leylâ artık ne olursun gel... Leylâ gel!...
Kays, bu sözleri sanki ciğeri paralanırcasına söylemişti. Öyle hüzün doluydu ki! Leylâ diye diye kendinden geçti. Arkadaşları hemen kollarına girerek onu ayıltmaya çalıştılar. Ama o yarı baygın bir hâlde devamlı sayıklıyordu.
- Leylâ'sız, gözlerimi açsam ne olur? Gözlerim onu gör-meyecekse bırakın kapansınlar. Ne güneşi görmek istiyorum, ne de mehtabı. Ben ay yüzlümü, nur yüzlümü görmek isterim.
Kays'ı evine getirdiler. Hemen yatağına yatırdılar. Annesi ço-

cuğunun başına gelenleri bir türlü anlayamıyordu. Hele babası, bunca yıl sonra bir erkek evlât sahibi olmuşken, oğlunun bu mecnun gibi hâllerine bir anlam veremiyordu. Biricik oğluna neler oluyordu?

KAYS'A MECNUN DENİYOR
Kays okula gitmek istemiyordu. Leylâ'sız okulun tadı tuzu yoktu. Onsuz öğreneceği şeylerin gerekli olduğuna da inanmıyordu. Okula gidiyorum diye evden çıkıyor, kendini çöle atıyordu. Bazen görebilirim ümidiyle Leylâ'nın mahallesinde dolaşıp duruyordu. Fakat ne zaman evlerinin yanına gelse Leylâ'yı saklayan perdelerle karşılaşıyordu.
Artık her doğan günle birlikte Leylâ'yı görme ümidine kapılıyordu. Fakat akşam olunca kederli bir şekilde evine dönüyordu. Her geçen gün Kays, Leylâ'nın hasretiyle boğuluyordu. Ne yapabilirdi? Leylâ'yı göremiyordu. Onsuz güneş doğmuş ve batmış ne fark ederdi? Kays günlerce Leylâ'nın evinin önünde bekledi. "Pencerelerden Leylâ'yı görebilirim." diye düşünüyordu hep. Ümidini kesip çöllere doğru gitmeye başladı. Artık kendi kendine konuşur olmuştu.
- Leylâ'm neredesin? Gül yüzünü göremedim. Evinin etrafında bir köle gibi dolandım. Bana gül yüzünü göstermedin. Beni unuttun mu? Seven unutur mu Leylâ? Ben seni bir an bile unutmadım. Baktığım her şeyde seni görüyorum. Duyduğum her şey senin ismini söylüyor. Ben artık bende değilim. Ben o Kays değilim. Sevdanın ateşiyle yanan, kül olan bir Mecnun'um. Leylâ, ne olursun artık gel!

Kabiledeki herkes Kays'ın bu durumuna çok üzülüyordu. Ama ellerinden bir şey gelmiyordu. Üstelik bu genç adamın sık sık çöllere düşüp kendi kendine konuşması, herkesin ona mecnun demesine sebep oldu. Zaten halk ona Mecnun demeden Kays kendine Mecnun demişti. Artık kendinde olmadığını iyi biliyordu. Leylâ'dan başka bir şey düşünmediğini de iyi biliyordu. Gün geçtikçe insanlardan uzaklaşmaya başlamıştı. Kays, artık Mecnun olmuştu.

İLK BULUŞMA
Mevsimlerden ilkbahardı. Evlerin bahçeleri, çadırların önü bin bir çiçekle bezenmişti. Güllerin derdiyle acı çeken bülbüller ötmekteydi. Mecnun üç yıldır ilk defa baharın farkına vardı. Bülbüllerle dertleşti.
- Siz de mi aşk derdine düştünüz ki böyle feryat edip duruyorsunuz? Ben Leylâ'ya hasretim. Siz de güllere mi hasretsiniz?
Mecnun artık elden ayaktan kesilmişti. Kendinden öyle bir geçiyordu ki yiyip içmek aklına bile gelmiyordu. Hasret bir kor gibi yüreğini yakıyordu. Bu arada Mecnun da mum gibi eriyordu. Onun bu hâlini gören arkadaşları;
- Haydi Mecnun kalk, birlikte vahayı gezelim! Bak bahar geldi. Her yer çiçeklendi. Hem belki sen de hava alıp kendine gelirsin, dediler.
Mecnun arkadaşlarına güldü.

- Sevgilisiz bahar gelmiş, gelmemiş ne fark eder ki? Baharda bile benim gibi inleyen bülbüllerin olduğunu gördüm.
Ama arkadaşlarının ısrarlarına daha fazla dayanamadı. Onları kırmamak için istemeye istemeye dolaşmaya çıktı.
Çiçeklere baktıkça Leylâ'yı hatırladı. Gonca gülleri kokladı.
- Leylâ gibi kokuyorsunuz, dedi. Kuşları dinledi.
22
- Leylâ gibi konuşuyorsunuz, diye iç geçirdi. Ilgıt ılgıt esen rüzgâra;
- Leylâ'nın kokusunu getiriyorsun, dedi. Daha da kederlendi.
Mecnun ve arkadaşları geze geze bir su başına gelmişlerdi. Palmiyelerin gölgesinde oturup dinlenmek istediler. Ama bir grup genç kız orada oyunlar oynayıp şarkılar söylüyorlardı. Mec-nun'un gözüne bir kenarda kederli kederli oturan genç bir kız ilişti. Onu Leylâ'ya benzetti. Sesini duymak istedi, duyamadı. Bu genç kız sevinçli olan diğer arkadaşlarının aksine gamlar içindeydi. Mecnun heyecanlandı. Bu... Bu Leylâ olabilir miydi? Hasretini duyduğu, yandığı tutuştuğu sevgilisi olabilir miydi? Keşke o olsaydı. Onu görmek için neler vermezdi ki...
Mecnun yavaş yavaş bu genç kıza yaklaştı. Gözlerine inanamadı. Yoksa yanılıyor muydu? Yoksa hayal mi görüyordu? "Gördüğüm bir düş mü?" diye kendine sordu. Genç kıza biraz daha yaklaştı. Kederli gözleriyle genç kız haykırıverdi.
- Kays!... Mecnun!...
- Leylâ!... Leylâ!...
İki sevgili yıllar sonra birbirlerine kavuşmuştu. Bu karşılaşma ikisini de çok sevindirmişti. İki sevgili hasretle sarıldılar. Mecnun daha da güzelleşen ancak süzülen Leylâ'ya doya doya baktı. Mec-nun'a kavuşan Leylâ, az daha bayılacaktı. Bu sevinç dalgası onu
23
kendinden almıştı. Mecnun;
- Seni çöllerde aradım, açan çiçeğe, uçan kuşa, esen rüzgâra sordum. Evinizin etrafında bir köle gibi dolandım durdum. Seni bir an bile göremedim. Gözlerim sevgiliyi göremeyecekse, kör olsun istedim. Baharlar geldi geçti. Haberim olmadı, diye sevgilisine çektiklerini anlattı.
Leylâ da onun bu sözlerine karşılık;
- Ey adını benim yüzümden değiştiren Kays! Ben evde hapis hayatı yaşadım. Hoş, senden uzaktayken serbest bıraksalar, ben yine kendimi zindanlarda sayardım. Ben senin yanında hürüm. Senden ayrı iken zindanlardayım. Gönlümün bekçisi sensin. Baharı müjdeleyen bülbüller benim gam ortağım oldu. Geceler sırdaşım oldu. Sensizlik benim için en büyük dert oldu. Derdimin dermanı Mecnun, beni de yanına al. Birlikte çöllere gidelim. Seninle beraberken çöl benim için gül bahçesidir.
İki sevgilinin hicranlı konuşmalarını izleyen arkadaşları, onları daha fazla konuşturmak istemediler. Çünkü ikisi de konuştukça yorgun düşüyorlardı. Arkadaşları;
- Ey sevda çeken Leylâ, bu hâlini baban görse ne der? Hemen buradan gidelim. Sonra dedikodu olur. El diline düşersiniz. El diline düşmek, bir genç kız için iyi bir şey değildir. Bir daha senin dışarı çıkmana da izin vermezler. Bundan sonra Mec-
24
nun'u da göremezsin. Onun için hemen eve dönmeliyiz, diyerek Leylâ'yı uyardılar.
Arkadaşları Leylâ'yı alıp oradan ayrıldılar. Mecnun ise sevgiliye kavuşmanın sarhoşluğu içindeydi. Ama giden sevgili, içinde küllenen ateşi tekrar büyüttü. Yüreğini kanattı. Kanlı gözyaşları akıttı. Leylâ'nın arkasından bakakaldı. Ardından feryat etti.
- Ey sevgili! Uzun yıllardan sonra sana kavuştum. Ayrılık bu kadar çabuk mu gelecekti? Gidiyorsan, kalbimi de götür. Beni hicranımla baş başa bırakma. Beni çöllere atma Leylâ!... Geri dön Leylâaa!... LeylâaaaL.
* * *
Mecnun "Beni çöllere atma Leylâ!..." diye haykırdığında ben çoktan uykunun kucağına düşmüştüm. Hatırlayabildiğim son şey, babaannemin;

- Yarın gece kaldığımız yerden devam ederiz. Sen şimdi mışıl mışıl uyu. Tatlı rüyalar gör emi! diyerek yanağıma kondurduğu öpücüktü.
Acaba Mecnun Leylâ'sına kavuşabilecek miydi? Doğrusu bunu çok merak ediyordum.
Ertesi sabah büyük bir telâşla yatağımdan fırladım. Çünkü rüyamda okula geç kaldığımı görmüştüm.
Benim bu hâlimi gören annem;
- Ne o? Bir yere mi gideceksin? diye sordu.
25
- Anneciğim, beni niye kaldırmadın? Bak okula geç kaldım, dedim.
Bunu duyan annem epey güldü buna.
- Yoksa şubat tatilinde olduğunu unuttun mu? dedi.
İşte o an kafamda şimşekler çaktı. Meğer gördüğüm rüyanın etkisiyle öyle sanmıştım. Ama tatilde olduğumu hatırlayınca iyice rahatladım. Yatağa girip biraz daha uyusam hiç fena olmazdı.
Bir an aklıma dün gece babaannemden dinlediğim hikâye geldi. Acaba babaannemin yanına gidip hikâyenin devamını hemen anlatmasını istesem miydim?
Ama ben babaannemi tanıyorsam, böyle bir teklifi asla kabul etmez. Yani devamını akşam anlatacağım dediyse öyle olacak demektir. Yalvarıp yakarmanın da bir anlamı yoktur.
Bizi "keçilerim" diye sever ama kendisi de en az bir keçi kadar inatçıdır.
- En iyisi biraz daha uyumak! dedim kendi kendime ve kendimi yatağa attım;
Ne kadar uyudum bilmiyorum. Ama tek bildiğim, kalabalık bir sesle uyandığım.
"Bu sesler de ne?" demeye kalmadan kapıdan içeri kuzenlerim giriverdi.
Onları görünce duyduğum sevinci size anlatamam. O gün evimiz her zamankinden daha neşeliydi. Zaten günün nasıl geç-
26
tiğini de'anlayamadım.
Akşam annemin pişirdiği o birbirinden lezzetli yemekleri yedikten sonra heyecanım bir kat daha arttı. Şimdi babaannemi sıkıştırmanın tam sırasıydı. Kuzenlerime dedim ki:
- Dün gece babaannem bize Leylâ ile Mecnun'un hikâyesini anlatmaya başladı. Bu gece de kaldığımız yerden devam edecek. Hep birlikte dinlemeye ne dersiniz?
Bu sözlerimden hepsi çok memnun kalmış olacak ki o anda "oleyyy!" diye bağırarak havaya zıpladılar. Seslerimizi duyan babaannem, telâşlı telâşlı yanımıza geldi.
- Sizi gidi keçiler! Yine neler çeviriyorsunuz bakalım? dedi. Kuzenlerim, kardeşlerim ve ben muzip bir şekilde babaannemin gözünün içine bakıyorduk.
- Anladım! dedi kafasını sallayarak. Hikâye anlatmamı istiyorsunuz. Hadi bakalım, anlatalım öyleyse.
Babaannem, sobanın yanındaki koltuğa kuruldu. Biz de minderlerimizi alarak onun çevresine sıralandık. Kuzenlerim ve kardeşlerim hikâyenin başını bilmiyorlardı. Bu yüzden babaannem bir önceki gece geldiğimiz kısma kadar hikâyeyi kısaca anlattı. Sonra da derin bir iç çekerek devamını anlatmaya başladı.
27
MECNUN ÇÖLLERE GİDİYOR
Mecnun bu feryatların ardından bayıldı. Kendine geldiğinde arkadaşları başında bekliyorlardı. Mecnun kendine gelince aklını kaybetti sanki. Ağladı, feryat etti... Üzerindeki elbiselerini parçaladı. Ayağındaki ayakkabıları çıkarıp yere vurdu. Arkadaşlarına döndü.
- Varın evinize gidin! Ben bundan böyle çöllere gideceğim. Artık benim evim çöllerdir. Derdimle, Leylâ'nın hayali ile yaşayacağım. Babama ve anneme de söyleyin, haklarını helâl etsinler. Onları asla üzmek istemem. Ama ne yapayım ki elimde değil. Leylâ'nın aşkı beni benden aldı. Ben artık Kays değilim.
Arkadaşları Mecnun'u ikna etmek için çok uğraştılar. Neler dediler, ne diller döktüler ama bir türlü Mecnun'u kandıramadı-lar. Bir süre daha beklediler. Söylediklerinin hiçbir faydası olmadığını görünce, çaresiz geri döndüler. Mecnun da ıssız çöllere doğru yola çıktı...
28
BABASI MECNUN'U ARIYOR

İçindeki aşkı her geçen gün artan Mecnun, çöllerde yaşamaya başlamıştı. Çölde yatıp kalkıyordu. Aşk ateşinden öyle çok yanıyordu ki kızgın kumların farkında değildi. Dudakları çatlamış, yüzü kavrulmuştu. Ama o yine de bu durumdan şikâyetçi değildi. "Leylâ'nın hayali her türlü çileye değer. Ben her şeye onun sayesinde katlanabilirim." diyordu.
Kabileye dönen arkadaşları Mecnun'un babasına her şeyi anlattılar. Amir, oğlunun durumuna çok üzüldü. Biricik yavrusu ne hâle gelmişti. Geceler boyu yalvarıp Allah'tan dilediği yavrusu, aşk derdiyle sarhoştu. O derece sarhoştu ki çöllerde yatıp kalkıyordu. Issız çöllerde, dikenlerin bittiği çöllerde, kızgın çöllerde yaşıyordu. Babasının yüreği cız etti. Oğlunu aramaya başladı. Yanına biraz yiyecek ve su aldı. Sonra da yollara düştü. Çöle gelince etrafına bakıp seslenmeye başladı.
- Oğlum, Kays'ımL. Neredesin?... Ses ver!... Kays!... Mecnun oğlum!...
Ama ses yoktu. Ara sıra esen rüzgârın sesinden başka ses duyulmuyordu. Sıcak gittikçe artmaya başlamıştı. Amir, oğlu için endişeleniyordu. Onun başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Vahşî hayvanların kendisine bir şeyler yapmasından çekiniyordu. Çölde yürürken kumların içinde birisinin yattığını gördü. Hızla

ona doğru koşmaya başladı. Bir yandan da dualar edip duruyordu.
-Allah'ım bu... Bu benim oğlum! Sakın ölmesin Allah'ım! Sen bana yardım et. Oğlumu bana bağışla. Oğluuum! Kays'ım!... Ben geldim. Seni çöllerden almaya geldim. Oğluum! Biricik evlâdım!...
Mecnun'un her yeri toz ve kum içindeydi. Üstünde karıncalar geziniyordu. Etrafında vahşî hayvanlar dolaşıyordu. Babası hemen koşup onun başını kaldırdı. Biricik evlâdının perişan hâlini görünce gözyaşı döktü.
- Neden bu hâldesin? Neden çöllerdesin?
- Ey bana bu soruları soran kişi? Sen kimsin? Eğer bana Leylâ'dan bahsedeceksen otur. Yok eğer öğüt vereceksen, beni rahat bırak!
Oğlunun bu sözlerine Amir çok şaşırdı. Oğlu, biricik oğlu onu tanıyamamıştı.
- Kays'ım! Mecnun'um beni tanımadın mı? Ben babanım!
- Babam mı?
- Evet baban. Bu hâlin nedir? Neden çöllerdesin? Haydi eve gidelim. Annen de seni çok merak ediyor. Senin için çok endişeleniyor.
- Babacığım, Leylâ'dan haber var mı? Siz onu deyin bana. Yoksa beni kendi hâlime bırakın.

Babası daha da üzüldü. Oğlu ne kendisini,'ne annesini merak ediyordu. Sadece Leylâ'yı merak ediyor, onu soruyordu. Mecnun aklını mı yitirmişti? Kendisine büyü mü yapılmıştı? Kendini, annesini ve babasını unutacak kadar bir sevdaya nasıl yakalanmıştı? Bu nasıl sevgiliydi? Bir süre düşündükten sonra;
- Oğlum kalk eve gidelim! Sevgilin Leylâ evde seni bekliyor, dedi.
Mecnun, Leylâ'nın adını duyunca canlandı. Hemen ayağa kalktı. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. İçi sevinçle doluydu. Gözleri ışıl ısıldı. Üstünü başını silkeledi.
- Haydi sevgiliye gidelim! Mademki beni bekliyor, öyleyse Leylâ'mı bekletmeyelim, diyerek yollara düştü.
Bir yandan yalın ayak yürüyor, bir yandan da "Leylâ" diye sayıklıyordu.
Epey yürüdükten sonra eve geldiler. Annesi oğlunu görünce çok sevindi. Ama perişan hâline de çok üzüldü. Hemen oğlunu kucakladı.
- Oğlum, biricik oğlum!
Mecnun ise annesinin farkında bile değildi. İçeri girerken;
- Leylâ nerede babacığım? diye sordu.
Annesi ve babası oğullarına uzun uzun nasihat ettiler. Mecnun başı önde, gözyaşları içinde onları dinledi. Sonra onlara şöyle dedi:

- Sevgili anneciğim... Babacığım... Ne deseniz haklısınız. Sözleriniz doğrudur. Bütün bunları ben de biliyorum. Ama elimde değil. Ben bu derdi ömrüm boyunca taşıyacağım. Bu aşk acısını yüreğimde hep

hissedeceğim. Bundan kurtulmam mümkün olsaydı bu hâlde olur muydum? Hasta derman bulsa o dermana koşmaz mı? Dilenciye padişahlık verilse, ben dilencilik yapacağım der mi? Artık belli olmuştur. Bu aşk acısını ve çilesini gücüm tükeninceye kadar çekeceğim.
Bu hükmü değiştirme gücü bende yoktur. Bu yazgıyı bana Allah yazmıştır. Yaralı gönlümün bir tek ilâcı vardır. O da Leylâ'ya kavuşmaktır. Ondan başkası benim gözümde yoktur. Benim derdimin şifası Leylâ'dır. Derman ondadır.
32
BABASI LEYLÂ'YI İSTİYOR
Oğullarının bu sözleri üzerine annesi ve babası çok üzüldüler. Oğullarının tek ilacının Leylâ olduğunu anladılar. Düşünüp taşındılar ve Leylâ'yı istemeye karar verdiler.
Mecnun'un babası kabilenin ileri gelenlerini topladı. Bir süre sonra da kararını açıkladı.
- Pek yakında Leylâ'yı oğluma isteyeceğim, dedi. Hediyeler hazırlandı. Kabilenin ileri gelenleri yola koyuldu.
Amir, Leylâ'nın evine gitti. Leylâ'nın babası onu kapıda karşıladı. Kendisini ve diğer misafirleri içeri buyur ettiler. Kahveler içildi. Söz döndü dolaştı Leylâ'ya geldi. Amir kendinden emin bir şekilde söze girdi.
- Ey Leylâ'nın babası! Bizi hoş karşıladın. Allah da seni hoş tutsun. Bize ikramlarda bulundun. Allah da sana fazlasıyla ikramlarda bulunsun. Bizi misafir ettin. Allah da seni bu dünyada misafir etsin. Hiçbir zarara uğramayasın.
Beni az çok tanırsın. Ben kabilemin reisi Amir'im. Zenginim, beyim. Ama en büyük zenginliğin gönül zenginliği olduğunu da bilirim. Cömertim, adaletliyim. Ama bilirim, veren el alan elden üstündür. Her işin başı adalettir.
Bu sözlerimin belirtisi olarak getirdiğimiz hediyeleri kabul etmeni isterim. Bizleri sevindir. Bizleri ümitlendir.
33
Biricik oğlum Mecnun, kızin Leylâ'ya sevdalanmıştır. Bilirim ki kızın da oğluma sevdalıdır. İkisi de bu sevda ateşi nedeni) le yanmakta, âdeta küle dönmektedirler. Bunların dermanı birbirlerine kavuşmaktır. Yoksa başka hiçbir şey dertlerine derman olamaz. Bundan dolayı Allah'm emri peygamberin kavliyle kızınız Leylâ'yı, oğlum Mecnun'a istiyorum.
Leylâ'nın babası bir süre düşündü. Ne cevap vereceğini bilemedi. Bu teklif karşısında epeyce zorlandı. Neden sonra söze
başladı.
- Ey evime gelen dost! Benim hakkımdaki düşüncelerine ve dileklerine teşekkür ederim. Seni tanırım. Zenginsin. Allah daha zengin etsin. Veren elin vardır. Dilerim daha çok verirsin. Adaletlisin, merhametlisin, beysin.
Seninle akraba olmak benim için şereftir. Sana diyecek bir sözüm yoktur. Ama ya oğlun? Oğlun elin diline düşmüştür. Üstelik de çölde yaşamaktadır. Aklını yitirmiş bir kişidir o. Kendinden geçmiştir. Aşktan başka bir şey de bilmez.
Evet benim kızım da oğluna sevdalıdır. Bu gençler birbirini sevmektedirler. Fakat insanın aklı başından gidince, sevda da öksüz kalmaz mı? Her şey gönüile olur mu?
Mademki bizi saydınız. Evimize gelip şeref verdiniz. Hediyelerinizi kabul ediyoruz. Ama oğlun yeniden aklını başına toplar da eski hâline dönerse, kızımı elbette oğlunuza veririm.
34
Eve dönen Amir durumu olduğu gibi Mecnun'a anlattı.
- Leylâ'ya kavuşmak istiyorsan aklını başına toplamalısın. Eski hâline dönmelisin, dedi.
Bunun üzerine Mecnun, babasına şöyle karşılık verdi:
- Ey babacığım! Ben Leylâ diye diye aklımı yitirmişim. Aklımı nasıl başıma toplayayım ki? Eski hâlime dönemem. Eski hâlimde Leylâ yoktu ki. Ben hâlimden memnunum. Bu aşk acısını, bu aşk yarasını memnuniyetle taşırım. Bu benim için şereftir.

Mecnun'un bu sözleri üzerine babası, oğlunun değişmeyeceğini anladı. Zaten istese de değişemeyeceğini gördü. "Bir başka çözüm yolu bulmalıyım." diye düşündü. Ama ne yapabilirdi ki?...
35
• MECNUN KABE YOLLARINDA
Amir artık işini gücünü bıraktı ve kapı kapı dolaşmaya başladı. Oğlunu götürmediği hoca kalmadı. Ama yine de Mecnun'un hâllerinde bir değişiklik olmadı. Bunun üzerine kabilesinin ileri gelenleri son çare olarak Amir'in huzuruna çıkıp şu tavsiyede bulundular:
- Reisimiz! Oğlunuzu Kabe'ye götürseniz. Orada tövbe edip Allah'a yalvarsa. Kabe'de edilen dualar Allah katında makbuldür. İnşallah duası kabul olunur.
Amir, bu teklif karşısında ümitlendi. Oğlunu Kabe'ye götürürse, belki iyileşebilirdi. Belki eski hâline dönebilirdi.
Hemen hazırlıklara başladı. Bir yandan da oğlunun bu zorlu yolculuğa dayanıp dayanamayacağını düşünüyordu. Çünkü Mecnun çok zayıflamıştı. Bu yüzden bir kervan hazırlattı. Bu kervana hekimleri de davet etti. Yanlarına bol miktarda yiyecek ve içecek aldılar. Bir sabah erkenden yola çıktılar. Günlerce süren yolculuktan sonra Kabe'ye vardılar. Amir hemen oğlunu karşısına aldı.
- Bak oğlum, uzun bir yolculuktan sonra Kabe'ye geldik. Burada tövbe et, aklını başına topla ve dua et. Allah dualarını kabul ederse sen de sevgiline kavuşursun.
Mecnun bitkin ve perişan bir hâlde Kabe'ye doğru yürüdü. Kabe'nin siyah örtüsüne yüzünü sürdü. Sonra dizleri üstüne çöktü. Ellerini açtı ve şöyle bir duada bulundu:
36
- Ey Rabbim! Her şeyi yoktan var eden Allah'ım!
Çok uzun yollardan geldim. Çok çile çektim. Yandım, bittim. Ben biliyorum ki bu derdi bana veren sensin. Senin verdiğin derdi sevinçle çekerim. Sen hâlimi görüyorsun. Senin aşkın öyle büyük ki... Leylâ'nın aşkı ise bu deryadan bir damladır. Sen hâlimi bilensin. İçimdeki aşkı öyle arttır ki ben yanıp kavrulayım. Küle döneyim. Bilirim her şey sendendir. Senden gelen her şey başım üstünedir. Çektiğim bu aşk çilesinde, bana güç ver. Gönlümü genişlet.
Amir, oğlunun içtenlikle dua ettiğini görünce sevindi. Belki oğlu eski hâline dönebilirdi. Geldikleri gibi yine hekimlerle birlikte yola koyuldular. Kervan çölleri geçerken Mecnun şiirler okuyordu. Oğlunun bu neşeli hâlini gören Amir umutlandı. Bir süre daha yolculuk yaptıktan sonra evlerine geldiler. Amir hanımına da olup biteni anlattı. Mecnun'un annesi de umutlandı.
Onlar umutlanadursun, Mecnun evde çok sıkılıyordu. İçindeki aşk o denli büyüktü ki ancak çöllerde rahat edebilirdi. Dağlara, taşlara derdini anlatmalı, onlarla sohbet etmeliydi. Böyle dört duvar arasında kalmak ona çok zor geliyordu. Bir sabah erkenden kalktı. Sessizce ve kimseye görünmeden çöle doğru yola koyuldu. Yolda giderken dağlara, derelere, ağaçlara ve kuşlara sesleniyordu. Ne tarafa baksa Leylâ'yı görüyordu. Bir ses işitse "Bu ses Leylâ'nın sesidir." diyordu.
37
MECNUN CEYLÂNLA KONUŞUYOR
Mecnun, Leylâ'nın hayaliyle çöllerde dolaşıyordu. Dilinde, gönlünde hep Leylâ vardı. Ne çölün sıcağı, ne vahşî hayvanları, ne de susuzluğu umurunda değildi. Bir gün yine bu hâlde gezerken bir ceylân gördü. Tuzağa yakalanmıştı. Hemen ceylânın yanına gitti. Onu düştüğü tuzaktan kurtardı. Ceylânın hâlini kendi hâline benzetti.
- Sen de mi yuvandan ayrı kaldın? Sende mi sevgilinden uzaktasın? Bak seni bir avcı avlamak istemiş. Tuzak kurmuş sana. Beni de Leylâ adında bir avcı avladı. Beni de aşkın tuzağına o düşürdü. Bu amansız tuzaktan artık kurtulamıyorum.
Az sonra avcı geldi. Mecnun avcıya yalvardı.
- Ey avcı! Bu ceylânı bırak gitsin. Sevdiğine kavuşsun. Benim gibi çöllerde yanmasın.
Fakat avcı bunu kabul etmedi.
-Ben geçimimi avcılıktan sağlıyorum. Bu ceylânı bırakırsam evine ne götürürüm?
Mecnun biraz düşündü. Aklına kolyesindeki inciyi vermek geldi.
- Sana bu inciyi vereyim. Fakat bu ceylânı serbest bırakacaksın.

Avcı, incinin daha değerli olduğunu düşününce Mecnun'un
38
teklifini kabul etti. İnciyi alıp ceylânı serbest bıraktı. Mecnun ceylâna sarıldı, ağladı. Ona dert yandı.
- Ben kendimi bu çöllerde yalnız sanırdım. Sen bana arkadaş oldun. Sen de sevdiğinden uzaksın benim gibi. Ben ancak bu çöllerde rahat ediyorum. Ancak onun adını sayıklayarak, Leylâ Leylâ diyerek gezebiliyorum. Bana bu aşk acısını bırak diyorlar. Oysa ben bu acıyı tatmak için çöllerdeyim. Bu dert benim omuzlarıma yüklendi. Elbette çekeceğim. Sevgilinin aşkını çekerken öf denir mi?
Mecnun ceylânla günlerce gezip sohbet etti. Koca çölde onu kendine bir arkadaş kabul etti.
Mecnun, artık ıssız çölleri kendine mekân edinmişti. Leylâ ise kendi evlerinde bir mahpus gibi yaşamaya devam ediyordu. Aylar yıllar geçtikçe yalnızlığı artıyordu. Evde derdini paylaşacak birileri de yoktu. Kimseyle konuşmuyor, yemiyor içmiyordu. Yalnızca Mecnun'u düşünüyordu.
Leylâ öyle bunalmıştı ki derdini gecelere döküyordu. Gökyüzüne bakarak şöyle dedi:
- Benim bahtım gibi sen de kararıyorsun. Mecnun nerede? Niçin bu karanlık dünyama güneş gibi doğmuyor? Niye beni bu karanlıktan kurtarmıyor?
Leylâ, Mecnun'dan haber alamadığı her gün eriyip bitiyordu. Bazen arkadaşlarıyla kırlara çıkıyor, etrafa dikkatlice bakıyordu.
40
Sanki birden Mecnun gelecek zannediyordu. Ama Mecnun gelmiyordu. Arkadaşları oynayıp gezerken o bir köşede oturuyordu. Her gördüğüne Mecnun'u soruyordu. Güle, bülbüle, ağaçlara, kuşlara, taşlara;
- Mecnun'u gördünüz mü? diyordu.
Leylâ'nın annesi ve babası ise kızlarının durumuna çok üzülüyorlardı. Ne yaptıysalar, ne dediyseler Mecnun konusunda onu ikna edemediler. En sonunda onu evlendirmeye karar verdiler.
- Evlenirse, çoluk çocuğa karışırsa belki Mecnun'u unutur, dediler.
Yine bir gün Leylâ ve arkadaşları gezmeye çıktılar. Kırlarda dolaştılar. Yorulunca bir hurma ağacının altına oturdular. Şarkılar söylediler, eğlendiler. Leylâ ise üzgün bir şekilde arkadaşlarını seyretti. Daha sonra kalkıp tek başına gezindi.
Bu sırada yiğit bir savaşçı olan İbni Selâm avlanmaya çıkmıştı. Av peşinde koşarken yolu kızların olduğu yere düştü. Uzaktan onların şarkılarını dinledi, oyunlarını seyretti. Dönerken Leylâ'yı gördü. Görür görmez içine bir kor düştü. Bu güzel kimdi? Bu nazlı ceylân, bu mehtap yüzlü kimdi? Nereden gelmişti? Nerede oturuyordu?
41
LEYLÂ'YA TALİP ÇIKIYOR
İbni Selâm ava giderken avlanmıştı. Kabilesine dönünce gördüğü güzeli sordu soruşturdu.
Leylâ'nın kabilesini, babasının kim olduğunu araştırdı. Gördüğü güzelin Leylâ olduğunu öğrendi.
İbni Selâm bir gün yine ava çıktı. Leylâ'yı gördüğü yerde uzun uzun dolaştı. Yine Leylâ'yı görmeyi arzu ediyordu. Ama boşuna bekledi. Bir süre sonra atını çöllere sürdü ve av peşine düştü. Fakat aklından Leylâ'yı bir türlü söküp atamıyordu. Bu güzeller güzeli gözünün önünden hiç gitmiyordu. Günler böyle gelip geçti. En sonunda Leylâ'nın babasına mektup yazmaya karar verdi. Hemen kâğıdı kalemi eline alıp yazmaya başladı. "Ey hürmet sahibi!
Ben İbni Selâm'ım. Kabilemin en yılmaz ve en cesur savaşçı-sıyım. Bir gün avdan dönerken güzel kızınızı gördüm. Çok beğendim. Gördüğüm günden beri aklım başımda değil. Öğrendim ki bu güzel kızın babası sizmişsiniz.
Ben ava giderken avlandım. Eğer uygun görürseniz, kızınızla evlenmek istiyorum. Bu isteğimin bir nişanesi olarak yolladığım hediye ve hazineleri lütfen kabul buyurun.
Saygılarımı sunarım.
İbni Selâm"
42
Sonra yazdığı mektubu Leylâ'nın babasına yolladı. Leylâ'nın babası mektubu açıp okuyunca çok şaşırdı. Hele hediyeleri ve hazineleri görünce şaşkınlığı bir kat daha arttı. İbni Selâm nasıl biridir? Kızına iyi

bakabilir mi? Evet, zengin olduğu belli. Ne yapmalı ne etmeli diye günlerce düşündü. Sonra kızını İbni Selâm ile evlendirmeye karar verdi. Ona cevap olarak şu satırları yazdı:
"Ey kabilesinin cesur savaşçısı İbni Selâm,
Mektubunu ve hediyelerini aldım. Kızımla evlenmek istediğini bildirmektesin. Bu konuda benden izin istemektesin. Senin gibi soylu ve cesur birine kızımı seve seve vermeye hazırım."
Yazılan mektup hemen İbni Selâm'a ulaştırılmak üzere yola çıkarıldı.
Artık iki kabilede de herkes sevinçliydi. Bir tek Leylâ üzgündü. Babası ise kızına devamlı olarak çok iyi bir kısmeti çıktığını, çok cesur ve zengin birisiyle evleneceğini ve mutlu olacağını söylüyordu. Fakat bu sözleri Leylâ'nın duyduğu yoktu. O hep Mec-nun'un yolunu gözlemekteydi. Gece demedi, gündüz demedi, devamlı ağladı. Mecnun'u aradı. Mecnun'u bekledi. Ama Mecnun yoktu. Mecnun çöllerdeydi.
43
NEVFEL'İN MECNUN İLE GÖRÜŞMESİ
Arabistan'da bulunan kabilelerin biri de Nevfel'in kabilesiydi. Nevfel çok cesur, savaşçı, gözünü budaktan sakınmayan, zengin biriydi. Şairleri ve şiir okumayı çok severdi. Bir gün sohbet esnasında Mecnun'a ait bir şiiri okudular. Nevfel bu şiiri çok beğendi.
- Bu güzel şiir kimin? diye etrafındakilere sordu.
- Bu şiiri söyleyen çöllerde gezer. Kimi kimsesi yoktur. Bir garip adamdır, adına da Mecnun derler, diye cevap verdiler.
Nevfel, güzel şiirleri söyleyen Mecnun'u aramayı düşündü.
- Bu kadar güzel sözler söyleyen Mecnun ile mutlaka tanış-mahyim. Onu mutlaka bulmalıyım, diyerek çöle doğru yola koyuldu.
Tarif edilen yere geldi. İleride, kayalıkların gölgesinde biri yatmaktaydı. Atından inip yanına geldi.
- Sen güzel sözler söyleyen Mecnun musun? diye sordu.
- Leylâ'nın derdiyle hoşnut olan benim, diye cevapladı Mecnun.
- Ey aşk derdine düşmüş yiğit kişi! Aşk seni kendinden almış. Geceyi ve gündüzü fark edemez olmuşsun. Candan geçmiş, canana tutulmuşsun. Ben Nevfel'im. Kılıcı da severim, şiiri de, şairi de. Benden dileğin var mıdır? Sana yardım edeyim.
Bu sözler üzerine Mecnun;
44
- Ey yiğit! dedi. Boşuna benimle uğraşma. Niceler benim derdime derman bulamadı. Sen mi bulacaksın?
- Ama beni diğerleriyle bir tutma. Sen ne istediğini söyle bana. Hazinem ağzına kadar dolu. Mücevherlerle halledilecekse mücevherlerle, kılıçla halledilecekse kılıçla yardıma hazırım. Bunu böyle bil!
Nevfel'in bu sözlerini duyan Mecnun ümitlendi. Hemen kendini toplayıp ayağa kalktı. Üstünü başını silkeledi. Çölden çıkıp gelen adama saygıyla baktı. Mecnun, Leylâ ile olan aşkını bir bir Nevfel'e anlattı. Bu kederli aşk hikâyesini dinleyen Nevfel'in de yüreği sızladı. Mecnun'a acıdı.
- Senin gibi güzel sözler söyleyen birine yardım etmek benim için şereftir, dedi.
Hemen geri döndü. Leylâ'nın babasına bir mektup yazdı ve kızını Mecnun'a istediğini bildirdi. Çok geçmeden mektubuna cevap geldi. Mektupta "Bizim aklı başında olmayan birine verecek kızımız yoktur." yazıyordu.
Bu cevap üzerine;
- Mademki kızı vermiyor, bu işi savaşla çözmeliyim. Artık sıra kılıcıma geldi, dedi.
Askerlerini hazırlayıp yola çıktı. İki ordu ufak bir meydanda savaşa tutuştu. Atlar durmadan kişniyordu. Oklar, mızraklar havada uçuşuyordu. Yiğitler bırbıı lerine haykırıyoı, yerdon toz top-
45
rak kalkıyordu. Mecnun ise kendisi için yapılan savaşı yüksek bir tepeden izliyordu. Neden sonra ellerini açtı. Dua etmeye başladı.
- Allah'ım, sen ki merhamet edensin, bağışlayansın. Ne olur Leylâ'nın ordusu galip gelsin. Ben, kendimi sevgilime feda etmişim. Dostum düşman, düşmanım da dost olmuş bugün. Sevgilim bana kılıç çekmiş. Boynumu sevgilinin kılıcına uzatmaktan başka bir şey bana yakışmaz.

Nevfel'in ordusu bir türlü karşı tarafı yenemiyordu. Nevfel kendi kendine söylenip duruyordu.
- Benim ordum daha güçlü kuvvetli. Şu orduyu çoktan yenmemiz lâzımdı. Bu işte bir iş var ama ne?
Az sonra kumandanları Nevfel'e, Mecnun'un ettiği duayı söylediler. Nevfel buna çok şaşırdı. Hemen Mecnun'un yanına gitti. Öfkeliydi.
- Söyler misin ne yapmaya çalışıyorsun? Biz senin için savaşıyoruz. Sen ise Leylâ'nın ordusu kazansın diye dualar ediyorsun? Bu nasıl bir iştir?
- Ey yiğit Nevfel! Doğru söylüyorsun. Benim için savaşı bile göze aldın. Sağ ol! İlk önce sizin için dua edecektim. Ama askerler Leylâ'yı vermemek için canlarını veriyorlardı. Ne büyük fedakârlık. Leylâ'ya sahip çıkanların yenilgisini istemek Leylâ'ya haksızlık olur, diye düşündüm. Bu yüzden onlar için dua ettim.
46
Nevfel tekrar savaş meydanına dönüp Leylâ'nın ordusunu yendi. Sonra Leylâ'nın babasının yanına gitti. Babası Nevfel'e şöyle dedi:
- Ey zafer kazanan kumandan! Bu savaşı Leylâ için yaptınız. Ama beni öldürsen de Mecnun'a kızımı vermem. Son sözüm budur. Sen adalet sahibi bir insansın. Bil ki Leylâ nişanlıdır. Yakında düğünü olacaktır.
Bu sözler üzerine Nevfel üzüldü. Leylâ'nın babasına şöyle cevap verdi:
- Ben adaletsiz iş yapmam. Amacım sevenleri kavuşturmaktı. Ama gördüm ki Mecnun'un derdine artık kimse derman bulamaz. Bu hasta artık hiçbir ilâcı kabul etmemektedir. Yaptıklarıma çok pişmanım. Sen de askerlerini al ve evine dön.
Mecnun yine hayal kırıklığına uğradı. Bütün ümitleri tükendi. Aldı başını, yine ıssız çöllere döndü.
47
MECNUN KENDİNİ ZİNCİRLERE VURUYOR
Mecnun çöllerde geziyordu. Leylâ'nın aşkıyla kendinden geçiyordu. Şiirler okuyor, aşka dair güzel sözler söylüyordu. Bir gün ihtiyar bir adama rast geldi. Bu adamın yanında zincire vurulmuş biri vardı. Mecnun kendi hâline bakmaksızın ihtiyara sordu.
- Bu zavallıyı niye zincire vurdun? Sana ne yaptı?
- Ben zavallı bir ihtiyarım. Bu zincire vurduğum ise benim arkadaşım!
- İnsan arkadaşını zincire vurur mu? İhtiyar bu sözler üzerine güldü.
- Bu bir oyundur. Ben zalim bir efendiyim güya. O da zavallı bir köle. O kölelikten kurtulmak için dileniyor. Ben de halkın merhamet duygularını arttırmak için onu kamçılıyor gibi yapıyorum. Bizi gören halk para yardımı yapıyor. Sonra topladığımız paraları aramızda paylaşıyoruz.
- Kazandığınız para yeterli oluyor mu peki?
- Elbette. Kabile evlerini görünce bağırmaya ve köleme vurmaya başlıyorum. İnsanlar kölenin kurtulması için ellerinden geleni yapıyorlar.
- Ama halkı aldatıyorsunuz.
- Evet yaptığımız doğru bir şey değil. Ama geçinmek için böyle davranmak zorundayız.
48
- Peki şimdi nereye gidiyorsunuz.
İhtiyar, Leylâ'nın kabilesinin olduğu yeri gösterdi. Bunun üzerine Mecnun düşündü. Bir süre sonra aklına bir fikir geldi.
- Ey ihtiyar, sen zincirlere akıllı birini vurmuşsun. O zincirlere mecnun birini vurmak gerekir. Bu zavallı adamı bırak. Onun yerine beni zincire vur. Gölgen gibi senin yanında yürürüm. Zaten çölleri de iyi bilirim ben. Hem dayanıklıyımdır da. Üstelik senden para da istemem. Yeter ki sen beni sevgilimin olduğu yere götür. İster zincire vur, ister ipe as. Benim için hiç fark etmez.
Yaşlı adam köle gibi davranan arkadaşını çözdü. Yerine Mec-nun'u bağladı. Birlikte çölde yürümeye başladılar. Kabilenin büyük çadırlarını bir bir dolaştılar. Herkes elinden geldiği kadar bu zincire vurulmuş adamın kurtulması için yardımda bulundu. Böylece epey para topladılar. Yaşlı adam çok memnundu. Arada sırada Mecnun'u kamçılıyor, bağırıp çağırıyordu.
- Haydi yürü! Nankör köle! Az kaldı, seni yakında serbest bırakacağım.

Mecnun da memnundu. Hc olmazsa sevgilisinin memleketine gelmişlerdi. Belki onunla karşılaşabilirdi. Mecnun inleyerek, ah ederek yürüyordu. Bazen yere düşüyor, bir süre yerlerde sürünüyor, sonra yine ayağa kalkıyordu. Kendi kendine konuşup duruyordu.

- Bana ne mutlu. Sevgilinin ayak bastığı kumlara yüzümü

sürüyorum. Kumların sıcaklığı bana sevgilimi hatırlatıyor.

Mecnun yine kendinden geçmişti. İnleyip duruyordu. Bu inlemeyi duyan Leylâ, hemen çadırların arkasındaki evinden çıktı. Yaşlı adamın yanına geldi. Mecnun, Leylâ'yı tanımıştı. Birden çok heyecanlandı. Ne yapacağını bilemedi. Ama o daha çok inlemeye devam etti.

Leylâ yaşlı adama sordu.

- Bu zavallıya niye işkence ediyorsun? Hiç hâli kalmamış. Biraz şu gölgede oturup dinlensin. Kendine gelsin.

Leylâ zavallı köleye baktı. Onu dikkatlice süzdü. Bu gözler, bu saçlar, bu ses ona tanıdık geliyordu. "Bu, bu sakın Mecnun olmasın!" diye içinden geçirdi. Daha dikkatlice bakınca hiç şüphesi kalmadı. Evet bu Mecnun'du. Aylardır hasretini çektiği, yolunu gözlediği Mecnun'du.

- Mecnun! Demek benim için kendini zincirlere vurdun haî*
- Senin için zincirlere vurulmak bile mutluluk benim için.
- Ne hâle gelmişsin!
- Senin aşkın beni bu hâle getirdi. Ben kendimde değilim ki!
- Hep senin yolunu gözledim Mecnun.
- Ben de seni çöllerde aradım.

İki sevgili kendi aralarında söyleştiler, ağlaştılar. Yıllardır süren hasretleri, kısa bir süre için bile olsa dinmişti. Yaşlı adam ise bütün bu olanlara bir anlam veremedi. Kamçıyı Mecnun'a daha

sert vurdu. Böyle yaparsa Leylâ'dan çok para alabileceğini düşünüyordu. O vurdukça Mecnun inledi, Leylâ ağladı. Baktı ki Mecnun kamçılardan kurtulamayacak. Hemen eve koştu. İnci bir gerdanlık aldı. Yaşlı adama verdi ve şöyle dedi:

- Al zalim adam! Bu köleye karşılık gerdanlığımı veriyorum. Yeter mi?

Yaşlı adam bu kadar değerli bir şeyi hayatında görmemişti. On tane köleye bedeldi bu inci gerdanlık. Sevinçle kolyeyi aldı.

- Al bu köle senin olsun. Ne yaparsan yap, dedi. Bunun üzerine Mecnun;
- Ben zaten onun kölesiyim. Değil inci kolyeyle, beni bir kum tanesiyle bile satın alabilirdi.

Yaşlı adam Leylâ'nın yanından hemen uzaklaştı. Mecnun zincirleriyle öylece kalakaldı. Leylâ'ya karşı olan aşkı onu yaşlı adamın elinden kurtarmıştı. Leylâ daha fazla Mecnun'un yanında kalamazdı. Yine dedikodu olabilirdi. Özellikle kabilesinin erkekleri onu öldürebilirlerdi. Ağlayarak evine koştu.

Mecnun bir süre orada bekledi. Etrafına meraklı insanlar toplanmaya başlamıştı. Kendisini tanıyabilirlerdi. Artık buradan uzaklaşmalıydı. Yoksa Leylâ'nın başı derde girebilirdi. Mecnun yeniden çöllere doğru yürümeye başladı.

LEYLA EVLENİYOR

Mecnun ve Leylâ her ne kadar dikkatli olsalar da görüştüklerine dair haberler etrafta yayılmaya başladı. Bu haber Leylâ'nın nişanlısı olan Ibni Selâm'a ulaştı. Her iki taraf da endişelendi. Hemen düğün hazırlıklarına başlandı. Leylâ bir an önce evlendi-rilmeliydi. "Bu Mecnun denen deli divane, Leylâ'nın peşini bırakmayacak." diye düşünüyorlardı. Evde düğün hazırlıkları başladı. Ibni Selâm'ın gönderdiği hediyeler, mücevher dolu sandıklar getirildi. Leylâ'nın çeyizi develere yüklendi ve yola çıkarıldı.

Düğün zamanı gelip çatmıştı. Hazırlıklar yapıldı, yemekler verildi, eğlenceler düzenlendi. Bütün bu olanları izleyen Leylâ ise çok üzgündü. Artık yapabileceği bir şey yoktu. Kader onları yenmişti.

- Mecnun'a kavuşamayacağım, dedi.

Kervanlar İbni Selâm'ın evine doğru yola çıktılar. Bir süre sonra saray yavrusu gibi bir eve geldiler. Leylâ hayretini gizleyemedi. Burası çok büyük bir evdi. İçinde hizmetçiler vardı, uşaklar vardı. Her

taraf süslü ve gösterişliydi. "Sarayı konağı neyleye-yim. Burada'Mecnun olmadıktan sonra. Beni çöllere bıraksınlar. Çöller benim için saray olurdu." diye düşündü Leylâ.
Yanına az sonra İbni Selâm geldi. Leylâ onu görünce kendisine şöyle dedi:
52
- Ey yiğit Selâm! Sana bir sırrımı açmak istiyorum. Çocukken okula gidiyordum. Bana bir peri göründü. Onunla dost olduk. Bana "Sakın yanına âdemoğullarından birini yaklaştırma. Eğer sana biri yaklaşırsa, hem seni hem de o âdemoğlunu helak ederim." dedi. İşte bu yüzden yanıma fazla yaklaşmayasın. Yoksa bu peri size bir kötülük yapabilir. Bu dert için nice dualar edildi ama nafile. Hiç biri fayda vermedi. Benim hâlimi daha önce siz de görmüştünüz. Hep o perinin yüzünden. Ama sabırlı ol. Belki düzelirim.
Leylâ bu şekilde yalan söyleyerek Selâm'ın kendisine el sürmesini önlemiş oldu. O da Leylâ'ya inandı. Ondan hep uzak durdu. Ancak derdine derman bulmak için dolaşmadığı yer, çalmadığı kapı kalmadı.
* * *
Hevesim yine kursağımda kalmıştı. Çünkü bir kez daha uyku perisine yenilmiştim. Tabi kardeşim ve kuzenlerimle birlikte...
Babaannemin dediğine göre herkes gülmüş hâlimize. Bizi tek tek kucaklayıp yataklarımıza götürmüşler. Elbette ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Ne hikâyenin neresinde kaldığımızı, ne de gözlerimin kapandığı anı...
Kuzenim Selma;
- Leylâ bir başkasıyla evlendi ya... dedi. Galiba orada kaldık.
Babaannem onun bu sözlerini başını sallayarak onayladı.
54
- Zaten en sön uyuyan sendin, dedi.
Sonra biraz üzüldüğümüzü fark etmiş olacak ki hemen;
- Akşam hikâyenin geri kalan kısmını anlatacağım. Ama ondan önce bana en son hatırladığınız yeri söyleyin ki ben de oradan devam edebileyim, dedi.
Hepimiz çok sevinmiştik ve akşamın olmasını sabırsızlıkla bekliyorduk.
Günün sürprizini ise ancak pencereden bakınca fark edebildik.
Kar yağmış, her yer âdeta bembeyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Bahçedeki ağaçlar, giydikleri beyaz elbiselerle kartpostallardaki görüntülere taş çıkarır gibiydiler.
Dışarıdaki insanlar, yürümekte güçlük çekiyorlardı. Hatta birkaçının düşmesine şahit olduk. Kıkır kıkır güldük gizliden gizliye. İnsanların canının acımasını hiç istemezdik ama ne yapalım, tutamıyorduk kendimizi. Annem;
- Gece don oldu, dedi.
Meğer yerler bu yüzden buz tutmuş. Bu arada biz, hemen dışarı çıkmanın yollarını aramaya başladık.
Kuzenim Salih;
- Buldum! diye haykırdı kısık bir sesle.
Bizler hemen birer ikişer adım ona doğru yaklaştık. Bulduğu şeyin ne olduğunu çok merak ediyorduk.
55
- İnsanların kayıp düşmemeleri için küreklerle yolu açacağız, dedi.
- Deli misin sen? diye bağırdı Selma. Buna hiç izin verirler mi?
Hemen onlara çıkıştım.
- Burada böyle tartışıp durmayın. Belki de izin verirler, hem denemekten ne çıkar ki! dedim.
Sonunda izin almıştık. Ama yol açma çalışmaları bahçe ve bahçe kapısının önüyle sınırlı kalacaktı. Eli mahkûm kabul ettik. Öyle ya bu kadarına da razıydık.
Eve geri döndüğümüzde dizlerimize kadar ıslanmıştık. Hasta olacağımızdan korkan annem, bizi bir güzel azarladı. Sonra da hemen giysilerimizi değiştirmemiz gerektiğini söyledi.
Sobanın başına geçip de ısınınca biraz uykumuz gelir gibi oldu. Ama sonra bahçede bıraktığımız kardan adamı hatırlayıver-dik. Uykumuz akşam geri dönmek üzere kaçıp gitti.
Pencereden baktığımızda kardan adam çok güzel görünüyordu.
- Acaba üşüyor mudur? diye sordu kardeşim.

- Hiç kardan adam üşür mü? dedi Selma. O canlı biri değil ki! Üstelik de kardan...
Böyle uzun bir süre biz kardan adama, kardan adam da bize baktı.
56
Derken babaannemin bize hikâye anlatma vakti geldi. Hani şu Leylâ ile Mecnun'un hikâyesini...
Hep birlikte babaannemin dizinin dibine oturduk. Birer birer en son hatırladığımız yeri söyledik. O da yeniden anlatmaya başladı.
57
ZEYD'İN MECNUN'A YARDIMI
Zeyd isimli bir genç vardı. Bu genç, Mecnun'u severdi. Sonunda onu çöllerde arayıp buldu. Sonra sık sık onun yanına gitmeye başladı. Ona yiyecek ve su götürdü. Yine bir gün Mecnun'u ziyaret etti. Ama bu kez Zeyd çok üzgündü. Mecnun onun bu üzgün hâlini görünce merakla sordu.
- Hayrola arkadaşım? Seni üzgün görüyorum. Bir şey mi oldu?
Zeyd ise;
- Nasıl söylesem bilmem ki... Keşke bunu sana söylemek zorunda kalmasaydım.
- Ne olduysa söyle!
- Leylâ, İbni Selâm ile evlendi.
Bu sözler üzerine Mecnun bir çığlık attı. Kendi kendine ağladı. Yakasını paçasını yırttı. Saçını başını yoldu. Kumları havaya saçtı. Başını taşlara vurdu ve bayıldı. Zeyd, hemen Mecnun'a yardım etti. Onu ayılttıktan sonra bir gölgeye oturttu.
Mecnun kendine gelince;
- Dostum Zeyd, kâğıt kalemin var mı? Şu hâlimi kâğıda dökeyim. Belki bu mektup gün olur Leylâ'nın eline geçer.
Mecnun gözyaşları içinde yazmaya başladı.
58
"Ey vefasız sevgili,
Ben senin için çölleri mekân eyledim. Kendimi zincirlere vurdum. Aklım yitip gitti. Kays idim, Mecnun oldum. Yürüdüğün tozlu yollara yüzümü sürdüm. Sen bir gonca güldün. Ben seni koklamaya bile kıyamadım. Sen ise başkasına açılıp saçıldın. Demek ki bana olan aşkın yalanmış. Derdin benim yüzümden-miş. Şimdi benden kurtulduğun için derdin de kalmamıştır.
Ben senin yüzünden babamdan, annemden geçtim. Beylikten, reislikten geçtim. Tahtı tacı bıraktım. Sense bir sandık dolusu mücevhere beni değiştin. Aşkını unuttun. Seven böyle kolay unutur mu?
İbni Selâm, Leylâ'ya ben kavuştum demesin. Gördüğü hayaldir. Leylâ Mecnun'dadır. Boşuna sevinmesin. Askerim var diye, zenginim diye sevinmesin. Devran döner, taht yıkılır. Zenginlik de bir kuş gibi uçar gider.
Ey sevgili!
Bu yazdıklarım sinene bir ok gibi saplanacak biliyorum. Yazdıklarımı tekrar tekrar oku. Ama şunu da bil ki İbni Selâm sana kavuşsa da senin hayalin daima benimledir."
Mektubu bitirdikten sonra Zeyd'e verdi.
- Dostum, belki yolun Leylâ'nın olduğu yere düşer. Bir vesile ile bu mektubu ona ver. Böylece neler çektiğimi anlasın, dedi.
Zeyd, mektubu aldı ve yola koyuldu. Bu mektubu Leylâ'ya
59
vermeliydi. Ama bunu nasıl yapacaktı? İbni Selâm'ın bir büyücü aradığını duydu. Bu yüzden hemen büyücü kılığına girdi. Sonra büyücü diye onu İbni Selâm'ın yanına götürdüler. İbni Selâm;
- Benim eşime bir peri büyü yaptırmış. Sen kendisini bir gör bakalım, bir şey yapabilir misin?
- Bakmamız lâzım efendim, dedi Zeyd.
Onu, Leylâ'nın yanına getirdiler. Zeyd hemen mektubu çıkarıp Leylâ'ya uzattı.
- İşte sizin dermanınız burada yazılı, dedi.
Leylâ umursamaz bir şekilde mektubu açıp okuyunca çok şaşırdı. Mecnun'un sitem dolu bu mektubu onu çok üzdü. Hemen kendisine bir cevap yazmaya başladı.

"Ey Sevgili,
Mektubunu okudum. Okudukça dediğin gibi oklarla vuruldum. Yaramı kanattın. Beni incittin.
Senden başka biriyle evlendiğim için utanıyorum. Ama benim yapabileceğim bir şey yoktu. Evet onunla evlendim ama bana el sürmesine engel oldum. Çünkü benim kalbim hâlâ sana ait. Sen benim cananımsın. Bu hayatta beklediğim, kavuşmayı istediğim tek hayalimsin.
Sevindiğimi, seni unuttuğumu sanma. Bu can, bu tende oldukça seni unutmak mümkün mü? Buradayken konakta değil, sanki bir mezardayım.
60
Ey sevgili,
Beni bekle. Elbet gün olur, devran döner. Leylâ Mecnun'una kavuşur. Çünkü bu Leylâ'nın Allah'tan dilediği tek şeydir."
Leylâ mektubunu bitirince Zeyd'e verdi. Etrafındaki hizmetçiler ve uşaklar anlamasın diye de şöyle dedi:
- Ey büyücü! Benim derdimi bir tek sen anladın. Bana yazdığın yazı iyi geldi. Sen buraya yine gel ve derdime derman ol.
Zeyd yola koyuldu. Mecnun'un yanına gitti. Hemen mektubu ona verdi. Mecnun mektubu okudu, bir daha okudu. Demek ki yanılmıştı. Leylâ da hâlâ kendisini seviyordu.
61
BABASININ MECNUN'A GİTMESİ
Mektuplaşmalar bir süre böyle devam etti. Ama hizmetçiler durumu anladılar ve İbni Selâm'a bildirdiler. Çok öfkelenen İbni Selâm, durumu Leylâ'nın babasına bildirdi. O da kabilesinin ileri gelenlerini topladı. Durumu onlara anlattı.
- Bu Mecnun yaşadıkça bize rahat yok. Şimdi de mektuplarla kızımı rahatsız ediyor. Artık bu işi çözmemiz lâzım. Elin diline düştük yine. Ben, İbni Selâm ve kabilemiz karalandı. En iyisi bu divaneyi öldürelim.
Evet, Mecnun öldürülmeliydi...
Alınan bu karar çok geçmeden Mecnun'un babasına ulaştırıldı. Yıllar geçmiş, Mecnun'un babası ihtiyarlamıştı. Artık eskisi gibi güçlü kuvvetli değildi. Buna rağmen çocuğu için çöllere gitti. Mecnun'u bulup ona âdeta yalvardı.
- Oğlum bu kadar divanelik yeter. Aklını başına topla. Bak ben artık ihtiyarladım. Bugün varım, yarın yokum. Kabilemizin başına geç. Şanımızı, adımızı devam ettir. Hem Leylâ'nın kabilesi seni öldürtmek istiyor. Issız çöllerde böyle zayıf, korumasız kalma. Evine gel ki kabilemiz seni koruyabilsin.
Mecnun, babasının sözlerini dikkatle dinledi. Ama o, kabile reisi olmak istemiyordu. Çünkü hâlinden memnundu. Babasına sarıldı ve ona şöyle dedi:
62
- Biricik babacığım! Sözlerinde haklısın. Size lâyık bir evlât olamadım. Ama ne yapayım, bu elimde değil. Ben Leylâ'nın aşkını ölene dek çekeceğim.
Sen dünyadan elini eteğini çekmek istiyorsun. Ama beni geçici bir makama reis yapmak istiyorsun. Mademki bu makamlar geçicidir. O zaman o tahta oturmaya ne gerek var? Kendime gelmemi söylüyorsun. Oysaki aşk beni divane etmiş. Sevgiliyi anlatmayan sözler beni hiç ilgilendirmiyor. Sevgiliden konuşacaksak konuşalım. Çünkü ben aşk denen yüce tahtta oturuyorum.
Leylâ'nın babası benim için ölüm fermanı vermiş. Ne çıkar? Beni çok önceleri Leylâ öldürdü. Ben sevgili için öleceksem bundan mutluluk duyarım. Zaten bu can onun için değil mi? Can, canan için değil mi? Ha şimdi ölmüşüm, ha sonra ne fark eder?
Babası, oğlunu ikna edemeyeceğini anladı. Üzüntülü bir şekilde ona şöyle dedi:
- Peki oğlum! Fakat senden son bir isteğim var. Anlıyorum ki bu dünyada fazla yaşamayacağım. Ben ölünce anneni yalnız bırakma. Ne olursun, arada sırada kabrimi ziyaret et. Sen benim bu dünyada tek varisimsin. Sen benim tek tutunacak dalımsın.
Oğluna son kez sarıldı. Babası oğlu için oğlu da Leylâ için ağladı. Sonra Amir evine döndü. Fakat çok geçmeden bu dünyadan göçüp, gitti.

63
MECNUN BABASININ KABRİNİ ZİYARET EDİYOR
Amir ölünce kabilesi onun için yas tuttu. Onun adına mev-Jitler okundu, dualar edildi. Pişirilen yemekler kabilenin bütün fakirlerine dağıtıldı. Günler geçti, yas bitti. Kabileden biri, çöllerden geçerken Mecnun'u gördü. Onun yanına gitti. Kızgın bir şekilde Mecnun'a;
- Ey gafil evlât! Ey baba kıymeti bilmeyen evlât! Aşk peşinde koşan divane! diye haykırdı. Çöllerde sevgilin için ağlayacağına baban için ağla. O toprak olup öbür dünyaya göç etti. Sense burada hâlâ aşk için ah vah etmektesin. Şu ağlamayı, sızlamayı artık kes. Baban için dua et. Sağlığında yararın dokunmadı, bari öldükten sonra yararın dokunsun!
Bu sözler Mecnun'u çok etkiledi. Adam doğru söylüyordu. "Bari babama öldükten sonra yararım dokunsun." diye düşündü.
- Ey bana zehirli oklar gibi lâflar eden! Haklısın ama ben babamın mezarını bilmiyorum.
- Beni izle. Ben seni babanın mezarına götüreceğim. Mecnun babasının mezarına geldi. Baş ucuna çöktü. Hem
ağladı, hem de ondan özür diledi.
- Sevgili babacığım, hayattayken hep benim iyiliğimi istedin. Ama ben senin kıymetini bilemedim. Sana lâyık bir evlât olamadım. Benim için çöllere geldin, Kabe'ye geldin. Bu sevdalı başımı
64
aklıma toplamam için çok uğraştın. Senin istediğin gibi bir evlât olabilseydim, belki daha uzun bir süre yaşayabilecektin. Fakat Leylâ'nın aşkı beni benden aldı.
Babacığım, herkes beni hayırsız bir evlât olarak görüyor. Ama ben hayırsız değilim. Allah'ım, eğer varsa babamın günahlarını affeyle. Sen her şeyi verensin. Her şeyi geri alan da yine sensin. Babama rahmet eyle.
Mecnun babasının mezarı başında dua ettikten sonra yine çöllere döndü.
65
İBNİ SELÂM ÖLÜYOR
İbni Selâm, Leylâ'nın derdine derman bulmak için çok gezdi, çok dolaştı. Ama onun derdine çare bulamadı. Leylâ'ya duyduğu hasretten sağlığı bozuldu. Günden güne kötüleşmeye başladı. Leylâ'nın derdi derken, kendi derdine düştü. Hekimler hastalığına bir ilâç bulamadılar. İbni Selâm çok ağrı çekiyordu. En sonunda bu ağrılara dayanamayarak acılar içinde öldü.
Leylâ, kocası öldüğü için yas tuttu. Günlerce ağladıktan sonra babasının evine geldi. Baba evinde de yasına devam etti. Gece demedi, gündüz demedi ölen kocası için gözyaşı döktü.
- İbni Selâm'a Allah rahmet etsin. Onun ölümü bende büyük bir üzüntüye sebep oldu. Çünkü o da beni sevdi. Derdime dert ararken, kendisi derde düştü ve benim uğrumda öldü, diyordu.
İbni Selâm'ın öldüğünü duyan Zeyd, hemen çölün yolunu tuttu. Mecnun'u bulup ona İbni Selâm'ın öldüğünü söyledi.
- Artık Leylâ kocasız biri, dedi. Bunun duyan Mecnun ağladı.
- O da benim gibi Leylâ'yı sevdi. Onun için can verdi. Ben ise hâlâ hayattayım. Evet o benim rakibimdi. Ama düşmanım değildi. Çünkü o da Leylâ'yı seviyordu. Leylâ'yı seveni, ben de severim.
Zeyd, Mecnun'un bu sözlerine bir anlam veremedi. Mec-
66
nun'un sevineceğini düşünüyordu. O ise neredeyse İbni Selâm için yas tutacaktı.
Leylâ, anne ve babasının evinde yasına devam ediyordu. Ağlıyordu fakat artık Mecnun için ağlıyordu. Onu görenler, İbni Selâm için yas tuttuğunu sandılar.
Gece olunca Leylâ mumla konuşmaya başladı.
- Ey bahtım gibi karanlık olan gecemi aydınlatan mum! Sen benim için etrafı aydınlatma. Ben karanlığı sever oldum. Bu yüzden seni de söndüreceğim.
Ey geceler, ey yıldızlar benim bu hâlim ne olacak? Bir kocam vardı, bana hasret çekerek öldü. Çölde bir sevgilim var. O da bana hasret. O da ölürse ben ne yaparım? Bu hayata nasıl dayanırım?

Her şeyi göze alıp Mecnun'a gitsem olmaz. Yine elin diline düşerim. Buna Mecnun da razı olmaz. Çünkü ne olursa olsun elin diline düşmemi istemez.
Allah'ım! Senin huzuruna geldiğimde alnım ak olsun isterim. Ayrılığı kavuşmaya, gecemi gündüze çevir. Bizi birbirimize kavuştur. Bunu ancak sen yapabilirsin. Allah'ım, dualarımı kabul eyle!
67
LEYLA'NIN YOL HAZIRLIĞI
Leylâ, Mecnun'un hasretine daha fazla dayanamadı. Mec-nun'un yaşadığı çölden geçecek olan bir kervana katılmaya karar verdi. Sabahleyin erkenden kalktı ve kervana katıldı. Onu bir devenin üzerine bindirdiler.
Leylâ devenin üstünde giderken düşünüyordu. "Ah ne olur Mecnun'u bir kez görebilsem. Bir an bile olsa onu görebilsem. Ona "İşte ben geldim." diyebilsem. Beni kabul eder mi? Beni tanır mı? Sevinir mi beni gördüğü için? Onun yüzüne bir kez baksam da öyle ölsem. Çünkü bana öyle geliyor ki artık fazla yaşayamayacağım. Bu aşk yarası beni yedi bitirdi. Ölürsem belki huzura kavuşabilirim.
Ey çölü iyi tanıyan deve. Benim bir sevgilim var. Adı Mec-nun'dur. Yolda ona rast gelirsen, yanında dur. Sakın bir yere gitme. Ben onu göreyim. Sen de bizim sohbetimize şahit ol."
Deve sanki Leylâ'yı anlamış gibi nazlı nazlı yürüdü. Saatlerce kızgın çöllerde yol aldılar. Çok yorulan Leylâ, devenin üstünde uyuyakaldı. Bir süre uyuduktan sonra bir sarsıntı ile uyandı. Deve yere çökmüştü. Kervan geçip gitmişti. Leylâ'nın içini bir korku kapladı. Kendi kendine sordu.
- Niye durduk? Ne oldu? Kervan nereye gitti?
Dikkatlice bakınca çok ileriden kendine doğru birinin gel-
68
diğini gördü. Yaklaşınca sordu.
- Ey derbeder, ey zavallı! Bu çölleri iyi bilir misin?
- Çöller benim vatanımdır. İyi bilirim.
- Peki etrafında dolanan bu vahşî hayvanlardan da korkmaz mısın?
- Onlar benim çöldeki yoldaşlarımdır.
- Çölün sıcağında yanmışsın. Ya geceleri üşümez misin?
- Bu gönül Leylâ'yı içinde taşıyor. Leylâ içimi ısıtıyor. Üşümüyorum.
- Sen Leylâ'yı tanır mısın?
- Leylâ'yı bu cihanda benden daha iyi tanıyan yoktur.
- Sen kimsin?
- Ben Mecnun'um!
Leylâ aldığı bu cevap üzerine çok şaşırdı. Mecnun nerede, bu adam nerede? diye düşündü. Mecnun yakışıklı mı yakışıklıydı. Karşısında duran ise yüzü kırış kırış olmuş bir adamdı..
- Sen Mecnun olamazsın. Olsa olsa onun şanını duymuşsun-dur, dedi.
Mecnun;
- Leylâ'nın aşkı beni bu hâle getirdi. Ama şikâyetçi değilim, dedi.
- Mecnun güzel şiirler söylermiş. Sen de güzel bir söz ya da bir şiir söyle bakalım.
70
- Ben şiir söylemesem de hâlim Leylâ'nın şiirini yansıtmıyor mu?
- Buna nasıl inanabilirim?
- İster inanın ister inanmayın. Benim hâlim ortada.
- Peki o zaman geçmiş günlerden bahset bana. Başından geçenleri anlat.
Mecnun hemen söze girdi. Olup biteni bütün ayrıntılarıyla Leylâ'ya anlattı.
Leylâ artık iyice inanmıştı. Evet karşısındaki Mecnun'du. Hemen önünde diz çöktü.
- Mecnun!... Mecnun'um!... Beni tanımadın mı? Ben Leylâ'yım!... Her şeyi bırakıp sana geldim. Seni bir kez olsun görebilmek için geldim. Aylarca, yıllarca sana kavuşmak arzusuyla yandım. En sonunda işte sana geldim. Artık senin yanındayım.

Mecnun da karşısındakinin Leylâ olduğunu anlamıştı. Gönlünden geçenleri ona anlatmak istedi ama vazgeçti. Ne Leylâ'ya baktı, ne boyuna ne poşuna. Bu kavuşma yine gönül yarasını kanatacakti. Sevgili dediği, günün birinde yine çekip gitmeyecek miydi?
- Ey adı güzel! Sen adını sevgilimden almışa benziyorsun. Eğer sen Leylâ isen, benim içimdeki kim? Ben Leylâ ile bir canım. Leylâ benden ayrı mı? Hayır değil. O hep içimde, hep gönlümde. Benim gönlüm onun aşkıyla doludur. Ama artık bu gönül seninle

kavuşmaya dayanamaz. Sen benim kalbime sonsuz bir güzelliği nakış nakış işledin. Bu gönül sevdanın pınarını bulmuş. Bu pınarın bir damlasına iltifat eder mi? Sen benim içimdesin. Öyle de kalacaksın. Şimdi deveni kaldır ve kabilene dön. Çükü senin el diline düşmeni istemem. Bu yüreğimde derin yaralar açar. Oysa benim gönlümdeki Leylâ, saf ve temiz bir şekilde duruyor.
Bu sözler üzerine Leylâ hem üzüldü, hem sevindi.
- Mecnun'um! Senin aşkın çok büyükmüş. Leylâ senin aşkına yetmez gayrı. Sen Leylâ diye diye çöllere düştün. Çöllerde Mevlâ'yı buldun. Bense senin aşkınla yandım. Ama sana kavuşamayan canımın bir isteği kalmamıştır. Artık ölmeye hazırım. Mademki yüzüme bakmadın, o zaman yüzüme kara topraklar baksın...

LEYLÂ İLE MECNUN'UN SON BULUŞMASI
Leylâ Mecnun'dan ayrılıp kabilesine döndü. Yol boyunca hep Mecnun'un kendisine söylediği sözleri düşündü. "Aşk için asıl çileyi o çekti. Benim için çöllerde yaşadı. Vahşî hayvanlarla bile dost oldu." diye geçirdi içinden.
Leylâ artık çok yorulmuştu. Hem gönlü hem bedeni bitip tükenmişti. Aşk derdi onu yiyip bitirmişti. Bunca çileden sonra Mecnun'a kavuşmak başka bir bahara kalmıştı. Kendini teselli etmek istiyordu. Ama onun tek tesellisi Mecnun'du. Mecnun'dan başka kim derdine derman olabilirdi ki? Yine kırlara çıktı. Mevsim sonbahardı. Ağaçlar yapraklarını döküyordu.
Düşen yaprakları dalgın dalgın seyretti ve kendi kendine konuşmaya başladı.
- Benim de artık ömrümün sonbaharı. Benim içimdeki yapraklar da sararıp soldu. Gönül bir başka bahara erer mi bilmiyorum.
Leylâ yine bitkin bir hâlde evine döndü. Bir süre sonra hastalandı ve yatağa düştü. Ailesi kızlarının hastalığını tedavi ettirmek için doktor getirdiler. Doktor gelip Leylâ'yı muayene etti. Bazı ilâçlar yazdı. Ama doktor da yazdığı ilâçların Leylâ'nın derdine derman olamayacağını biliyordu. Çünkü o aşk derdinden yatağa düşmüştü. Belki bir tek çare onun derdine derman ola-

bilirdi. O da Mecnun'a kavuşmak...
Bu konuyu Leylâ'nın anne ve babasına açtı. Kızınızın iyi olma ihtimali çok zayıf. Ancak çok sevdiği biri onu yeniden iyi edebilir. Hayata bağlayabilir. Çünkü kendisi hayattan ümidini kesmiş durumda.
Leylâ'nın annesi ve babası baş başa verip çareler düşündüler. Ama tek bir çare var demişti doktor. Çok sevdiği biri onu iyi edebilir. Bu kişi de Mecnun'du... Oysaki onu öldürtmek istemişlerdi. Kızının el diline düşmesine sebep olmuştu çünkü. Şimdi kızlarını nasıl ona vereceklerdi. Nasıl olacaktı bu iş? Fakat kızlarının hayatı söz konusuydu. Bu nedenle istemeseler de kızlarının Mecnun ile evlenmesine razı oldular.
Annesi bir gün Leylâ'ya şöyle dedi:
- Güzel, bahtsız kızım! Nedir bu hâlin? Hiçbir şey yemiyor, içmiyorsun. Elden ayaktan iyice düştün. Artık kendini topla.
Leylâ annesinin bu sözlerine cevap vermedi ve sustu. Annesi devam etti.
- Artık Mecnun ile evlenmeni istiyoruz. O senin yüzünden çöllere düştü, acı çekti. Senin de eşin öldüğüne göre ve yası da bittiğine göre evlenmenize bir engel kalmadı.
Leylâ bu sözler üzerine;
- Anneciğim artık çok geç, dedi. Ömrümün son günlerini yaşadığımı hissediyorum. Artık ne o eski Mecnun, ne de ben eski

Leylâ'yım. Hayatımda hep aşk için acı çektim. Hâlâ da çekiyorum. Ama içime doğuyor, vuslat bir başka bahara kaldı.
Anneciğim, ben öldükten sonra Mecnun'u arayın. Hâlini hatifini sorun. Bugüne kadar ona çok kötü davrandınız. Ama bundan böyle hiç olmazsa benim hatırım için ona iyi davranınız. O "Canana feda edilmeyen canın ne kıymeti var." derdi. Ona söyleyin ki Leylâ canan için canından vazgeçti ve öldü.
Beni çölde bir yere gömün. Mecnun rahatlıkla mezarımı ziyaret edebilsin. Onun sesini ruhum duyabilsin.
Annesi;
- Kızım bunlar nasıl sözler öyle! diye çıkıştı. İnsan öleceği zamanı bilemez ki.
- Ben, pek yakında öleceğimi hissediyorum. Artık son günüme çok yaklaştım anne. Bana annelik ve babalık hakkınızı helâl ediniz.
- Helâl olsun kızım, helâl olsun!
Leylâ birkaç gün sonra hayata veda etti. Vasiyeti gereği onu çölde bir yere gömdüler. Leylâ'nın ölümüne herkes üzüldü. Günlerce yas tutuldu.
Zeyd Mecnun'un yanına gitti. Leylâ'nın ölüm haberini ona nasıl vereceğini düşünüyordu. Bu kara haberi Mecnun'a nasıl söyleyecekti?
- Ey Mecnun! Sen de biliyorsun ki her doğan eninde sonun-
75
da ölür. Gün gelir insan, çok yakınlarını kaybedebilir. Meselâ geçen sene babanı kaybettin.
Bu sözler üzerine şaşıran Mecnun;
- Zeyd, dostum, sen bana bir şey söylemek istiyorsun. Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Beni merakta bırakma.
- Başın sağ olsun Mecnun.
- Yoksa?
- Evet, Leylâ bu dünyadan öbür dünyaya göç etti.
Bu haber üzerine Mecnun feryat etmeye başladı. Kocaman çöl onun feryatları ile yankılandı. Yakasını yırttı. Saçını başını yoldu. Kendini yerden yere attı. Üstü başı toz toprak oldu. Gözyaşları sel olup aktı. Onun bu hâline Zeyd çok acıdı. Onu teselli etmek istedi. Fakat Mecnun'u teselli etmek mümkün olmuyordu.
- Leylâ öldüyse Mecnun da yaşamamalı. Ben onsuz ne yaparım? Beni boş yere teselli etmeye çalışma sevgili dostum. Bu gönül teselli bulmaz. Hele Leylâ da yok ise. Hiçbir şey beni teselli edemez. Ancak kara toprağa girersem teselli bulurum.
- Leylâ son nefesinde senin adını anmış. Senden memnunmuş. Bu dünyadan göçerken senden helâllik istemiş.
- Helâllik mi? Benim onda hakkım yok ki helâl edeyim. Aksine, o bana hakkını helâl etmeliydi. Dostum Zeyd, beni onun mezarına götürür müsün?
76
- Tabi zaten o da çöle gömülmeyi vasiyet etmiş. Ara sıra Mecnun gelip mezarımı ziyaret etsin. Mezarımın başında dua etsin, demiş.
Mecnun daha çok üzüldü.
- Hemen gidelim* dedi.
Bir süre yürüdükten sonra Leylâ'nın mezarına geldiler. Mecnun gözünde yaşlar, gönlünde acılarla mezarın yanına çöktü. Bitkin bir hâlde uzun uzun dua etti.
- Ey Leylâ! Ölüm seni benden aldı. Ama dünyada her canlı ölecek. İşte öldün. Bir gün ben de öleceğim. Belki bu dünyada çektiğimiz acılar öbür dünyada son bulacak. Ama şundan emin ol, çektiğim çilelerden hiç pişman değilim. Onlar bana senin aşkının ne değerli olduğunu ispatladı. Benden helâllik dilemişsin. Asıl sen bana hakkını heiâl et. Sen bana âşık olmayı öğrettin. Ben senin sayende Mecnun oldum. Senin aşkınla çöllere düştüm. Acı çektim, çile çektim. Mevlâmı buldum. Biliyorum ki ben de çok geçmeden senin yanına geleceğim.
Mecnun, Leylâ'nın mezarı üstündeki toprağı sıvazladı. O toprağı yüzüne sürdü. Gözyaşları toprağı ıslattı.
Zeyd Mecnun'a;

- Haydi kalk gidelim dostum. Kendini bu kadar üzme, dedi. Mecnun;
- Buradan gitmek mi? Leylâ buradayken ben nereye gide-
77
bilirim? Bundan sonra burası benim mekânım. Beni burada bırak, sen git. Benim için üzülme. Ben elbette üzülürüm. Sevgilimi toprak almış, buna üzülmeyeyim mi? Bu acı çektiğim acıların en büyüğü. Buna dayanabilir miyim, bilmiyorum? Benim son arzum sevgilinin mezarı başında ölümü beklemek. Onun mezarına el sürerek hayata veda etmek istiyorum.
Zeyd Mecnun'u ikna edemeyeceğini anlayınca oradan ayrıldı. Artık Mecnun yalnız kalmıştı.
Ertesi gün Zeyd, Mecnun'u mezarın yanında boylu boyunca yatar buldu. Heyecanla gidip baktı. Sevgili dostu ölmüştü. İki eli Leylâ'nın mezarı üzerindeydi. Sanki iki sevgili el ele tutuşmuşlardı.
İki sevdalı, iki âşık, çektikleri çile ve acının sonunda artık beraberdiler. Mecnun'un mezarı da Leylâ'nın yanına kazıldı. Dünyada çok az beraber olan iki sevgili, bundan böyle hep beraberdiler.
78
ZEYD'İN RÜYASI
Zeyd, hem Mecnun hem de Leylâ için çok üzülüyordu. Fakat öbür dünyada da olsa onların kavuşmasına seviniyordu. Zeyd günlerini üzüntülü olarak geçirirken, bir gece rüya gördü. Leylâ ile Mecnun bir tahtta oturuyorlardı. İkisi de mutluydular. Üstelik çok da gençleşmişlerdi. Zeyd onların bu hâle nasıl geldiğini düşünürken Mecnun "Dostum Zeyd, biz aşkımızı hiç kirletmedik. Onu hep temiz tutmaya çalıştık. Yüce Allah da bize bu makamı verdi." dedi.
Zeyd, bu rüyadan uyanmış, ter içinde kalmıştı. Onların mübarek türbelerine bekçilik yapmaya karar verdi. Mezarlarına baktı, üstünde çiçek yetiştirdi. Bir gün mezarların üstünde iki gül fidanının bittiğini gördü. Bu iki fidana gözü gibi baktı. Onları suladı. Bu gül fidanlarının birinde sarı, diğerinde de kırmızı gül açtı. Sarı gül Mecnun'un sararıp solan gençliğini, kırmızı gül ise Leylâ'nın gelinliğini hatırlatıyordu.
Leylâ ile Mecnun'a ait hikâyeler, efsaneler günden güne arttı. Bu hikâye ve efsaneleri duyan halk, akın akın mezarların olduğu yere geldi. Leylâ ile Mecnun'un mezarları başında dua ettiler.
* # *
- İşte bu hikâye, yüzyıllardan beri anlatıla anlatıla günümüze kadar geldi, dedi babaannem.
Tam bu sırada dolu dolu olan gözlerinden birkaç damla yaş
79
süzülüverdi yanaklarına. Anlaşılan o ki yine dedemi hatırlamıştı. Hani şu biricik aşkı Akif Efendiyi... Biz ise gözlerimizi hiç kırpmadan babaanneme bakıyorduk. Çünkü onun bu hâli hepimizin içini burkmuştu.
Öte taraftan bizi izleyen annem;
- İnşallah cennette Akif Efendi ile birlikte olursunuz anneciğim, dedi. Tıpkı Leylâ ile Mecnun gibi.
Babaannem anneme tatlı bir gülümsemeyle baktı. Anlaşılan annemin söylediği bu sözler onun çok hoşuna gitmişti. Bu yüzden olsa gerek anneme;
- Allah size de her iki cihanda birlikte olmayı nasip etsin, dedi.
Ne bileyim, aşk dedikleri buydu herhalde. Onlar böyle konuşurken bizim Selma birden ortaya atılıverdi.
- Ben yine de anlamadım şu aşk dedikleri şeyi, dedi. Onun bu lâfına hepimiz kahkahalarla güldük. İşin doğrusu
biz de pek anlamış sayılmazdık. Ne kuzenlerim, ne ben, ne de kardeşim... Babaannem önce muzip bir şekilde hepimizi tek tek süzdü. Sonra;
- Anlarsınız anlarsınız! dedi. Büyüdüğünüz zaman anlarsınız!
Demek ki aşkın nasıl bir şey olduğunu ancak büyüdüğümüzde öğrenebilecektik. Belki o zaman Leylâ ile Mecnun'u daha iyi anlayabilecektik. Tabi Nazife Hanım ile Akif Efendinin aşklarını da...
80

5. maddesinin 2. fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.
DÜNYA ÇOCUK KLASİKLERİ
1 - BOĞAÇ HAN
2 - DELİ DUMRUL
3 - KUŞLARIN DİLİNDEN
HİKÂYELER 4-ASLAN İLE TİLKİ
5 - BOSTAN İLE GÜLİSTAN

6 - OĞUZ KAĞAN DESTANI
7 - DOĞURAN KAZAN
8 - KEL PAPAĞAN
9 - MEZARLIKTAKİ HAZİNE
10 - SORDUM SARI ÇİÇEĞE
11 - OTUZ İKİ DİŞ
12 - BUZ ADALARI * 13-SU KÜPÜ fi 14-SİHİRLİ NAR 11
15 - LEYLA İLE MECNUN |
16 - PAPAĞANIN HİKÂYELERİ
17 - KÖROĞLU
18 - BATTAL GAZİ DESTANI
19 - KARACAOĞLAN
20 - KARAGÖZ İLE HACİVAT
21 -VATAN YAHUT SİÜSTRE 22-TAŞ BEBEK 23-RABİA
24 - İSTİKLÂL MARŞI YAZIUYOR 25-ALA GEYİK
26 - SÜLEYMANİYE'DE BAYRAM
SABAHI
27 - ÖMER'İN ÇOCUKLUĞU 28-FALAKA
29-ALTIN NİNE
30 - DENİZDE KAYBOLAN YILDIZ
31-ÇOCUK KALBİ
32- GÜLİVERİN GEZİLERİ
33-MONTE ÇRISTO
34-SİYAH LÂLE
35 - AÜS AYNALAR ÜLKESİNDE
36-OUVER TWIST
37 - DENİZ ALTINDA 20.000
FERSAH
38-DEFİNE ADASI 39-ÜÇSİLÂHŞORLER1 40-ÜÇSİLÂHŞORLER2 41 - KOZET "Sefiller" 42-TOM SAWYER 43-KÜÇÜK KEMANCI 44-80 GÜNDE DÜNYA GEZİSİ 45-
DONKİŞOT j
46-KÜÇÜK KADINLAR 47- ROBINSON CRUSO 48-PİNOKYO 49 - HAYVANLAR ÇİFTLİĞİ 50-POLLYANNA 51 - HEİDİ 52-MOBY DICK 53-KAPTAN GRANT'IN
ÇOCUKLARI 54-BÜYÜK UMUTLAR 55 - DAVID COPPERFIELD 56-VENEDİK TACİR) 57-PETER PAN 58- DÜŞLER ÜLKESİNİN KRAU 59-LASSIE 60- DEMİRYOLU
ÇOCUKLARI
61 - GÜL PERİSİ
62 - BAUKÇI İLE YUNUS BAUĞI 63-ALİ CENGİZ OYUNU
64-KELOĞLAN İLE KIRK
HARAMİLER 65-ALTIN HEYBE 66-PAMUK PRENSES 67 - GÜN DOĞUSU AY BATISI 68- GEMİCİ SİNBAT'IN
SERÜVENLERİ 69-ALÂADDİN'İN SİHİRLİ
LÂMBASI 70-ALİ BABA İLE KIRK
HARAMİLER 71 - UÇAN KISRAK 72-GÜMÜŞ TAVŞAN 73 - SİHİRLİ ELMA 74-EN GÜZEL DÜNYA
MASALLARI
75 - EN GÜZEL TÜRK
MASALLARI
76 - LA FONTAINE MASALLARI 77-UÇAN PRENS
78-TAVUS PRENSES
79 - ÇİN DAĞI ÇİN ÇİN DAĞI
80-İYİ KALPLİ KIZ
ISBN 975-501-084-X
9 789755 010847
ERDEM YAYINLARI Tic. Ltd. Şti.
Tel.: (0212)511 26 03-511 25 40
Fuzulî _ Leyla ile Mecnun